

Tôi là Đàn Bà

Contents

Tôi là Đàn Bà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	27
7. Chương 7	30
8. Chương 8	36
9. Chương 9	37
10. Chương 10	40
11. Chương 11	42

Tôi là Đàn Bà

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-dan-ba>

1. Chương 1

Chap 1 : Cuộc gặp gỡ định mệnh.

07/07/09

1 Buổi sáng tinh sương sau cơn mưa rào vừa mới ủa xuống nghĩa trang làm không khí se lạnh hẳn. 1 cô nhỏ đang nắm chặt cây dù màu xám đứng trước bia mộ trắng xóa. Có vẻ như nhỏ đã đứng ở đây trước khi mưa ào xuống cho đến khi mưa tạnh hẳn.

1 khuôn mặt buồn bã và khóe mắt hơi ươn ướt.

- Thôi! Em về đây,năm tới em lại ghé thăm anh.

Những bước chân chậm rãi và lặng lẽ quay về.

Nhỏ có cái tên là Quế An,21t. Với dáng người mảnh khảnh, nhỏ nhắn, khuôn mặt tròn như búp bê,mái tóc thẳng mượt dài tới eo khiến ai cũng phải ngược nhìn.

Vốn là người vui vẻ , yêu đời , bướng bỉnh và chân thành với mọi người nhưng sự cố 2 năm trước đã làm nhỏ thay đổi hoàn toàn tính cách vốn có của mình. Nhỏ trở nên cộc cằn , thô lỗ và ít quan tâm ai , nhỏ luôn mang bên mình 1 chú gấu bông nhỏ xinh đủ để ôm vừa tay và 1 chiếc ipod màu đen bé tẹo.

Còn người nằm lặng lẽ trên bia mộ kia là Nam,bạn trai của nhỏ 4 năm trước.

Nhỏ thông thả bước đi ... 2 tiếng sau nhỏ đã có mặt ở công viên 23/9. Cố tìm 1 chỗ ngồi bí mật,nhỏ nhìn trái rồi nhìn phải.

- Chỗ này koi bộ lý thú đây__ Nhỏ thầm nghĩ. 1

2 Đó là 1 thanh đá khá cao cách mặt đất gần khoảng 2 ki lô mét,được bao bọc bởi những khóm cây xanh non đầy giọt sương long lanh buổi sáng.Phải thật để ý mới phát hiện ra.

Nhỏ nhảy lên thanh đá nhưng vì chiều cao hơi khiêm tốn nên đã bị ngã nhào xuống đất.

- Uỵch !!!! __ 1 tiếng động lớn vang lên trong không gian tĩnh lặng ko 1 bóng người.

Cái mông nhỏ ê ẩm và bàn tay có vài vết xước. Ko chịu bỏ cuộc, nhỏ thử lại lần nữa. Kết quả nhỏ bị té thêm 1 lần nữa,quyết tâm ko bỏ cuộc,cố gắng leo lên thanh đá cho bằng được.Lần này nhỏ khéo léo hơn,đưa 2 tay vịn vào thanh đá và nhảy phốc người lên cao.

- Bụp __ Nhỏ đã an toàn trên thanh đá lạnh cóng,khuôn mặt đầy vẻ tự hào như kiểu “ À há ! Ta đã thành công , Ổ zè ^^ “

Nhỏ ngồi im lắng nghe giai điệu của bài hát “ Until You “ thật nhẹ nhàng và sâu lắng,miệng nhỏ đang lẩm bẩm theo ca từ bài hát. Tay nhỏ vẫn ôm khư khư con gấu màu nâu đậm ko rời.Cái đầu thì đang tựa vào 1 thân cây, đôi mắt nhắm tịt như đang suy nghĩ xa xôi về 1 điều gì đó.

30p sau , cách chỗ nhỏ ngồi chưa đầy 1 mét có 1 cặp đang to tiếng.

- Anh vẫn ko tha thứ cho em sao? Em biết thời gian qua mình đã sai nhưng giờ em đã nhận ra tất cả tình cảm của mình. Em muốn quay lại với anh.

- Cô nghĩ tôi là trò đùa của cô à?Tôi đã nói với cô hàng trăm lần , ko là ko. Đừng làm mất thời giờ của tôi.

- Em xin anh mà __ Giọng cô gái nài nỉ.

- Cô đi đi __ Anh chàng có vẻ rất dứt khoát.

Nhỏ lắng nghe được hết cuộc cãi cọ của 2 người ấy vì âm thanh ipod bé xíu chỉ đủ để nghe và cảm nhận thôi.

- 2 người này phiền quá,ứ tập trung nghe nhạc được,bực ghê __ Nhỏ lẩm bẩm.

Bỗng tiếng chuông điện thoại reo lên,thì ra đó là chuông điện thoại của cô gái. Chị ta có việc phải đi gấp khi chưa kịp đáp xong cuộc nói chuyện giang dở của mình.Anh chàng cũng quay đầu đi thẳng tiến về phía nhỏ.

- Cộp ... cộp ... cộp __ Bước chân mỗi lúc một gần.

Cảm nhận được anh ta đang đi ngang qua mình,nhỏ thốt lên 1 giọng nói trong trẻo nhưng đầy vẻ chua chát.

- Đồ thiếu rộng lượng.

Anh chàng ngạc nhiên,đứng bước hẳn.Anh ta vội xoay qua trái ... 1 bức tường gần sát mặt, xoay qua phải ... ko 1 bóng người, quay người ra sau ... im hơi lặng tiếng.Trong đầu anh ta đặt lên 1 dấu chấm hỏi to đùng...

- Kỳ lạ ?????????????? 2

3 Cố tìm cho ra ai là thủ phạm mới rửa mình lúc này, anh ta ngược mắt nhìn lên.Ồi! 1 cô nhóc ngồi gác 2 chân cuộn tròn trên thanh đá lớn cạnh 1 bụi cây xanh rì,mắt nhắm mơ màng,tay ôm con gấu đang lắc lư theo điệu nhạc,1 khuôn mặt ngây thơ đáng yêu đến vô cùng tận.

- Em nói ai ? Cô bé ? _ Anh chàng lớn tiếng vọng lên.

- Gần ngay trước mắt ! _ Mắt nhỏ vẫn nhắm nghiền chã thềm hé.

- Anh ư ?

Nhỏ nhún vai,nhếch mép.

- Cô bé thú vị nhỉ ? Anh đang chán đây, nói chuyện với bé được ko?

- Ko tiếp _ Nhỏ vẫn ung dung bình thản chưa chịu mở mắt.

- Đây là chỗ tự do,anh muốn ngồi kệ anh _ Vừa dứt lời anh chàng ngáy phóc lên thanh đá ngồi bịch xuống 1 cách ngon lành.

- Siêu thế ! chắc hẳn phải cao lắm _ Nhỏ nghĩ trong đầu.

- Tôi mua chỗ này rồi, nhắc mông đi cho _ Giọng nó lạnh như băng.

- Haha,bé nhiều tuổi mà xưng hô tôi với anh?Nhìn bé cấp 3 là cùng.

- Vớ vẩn,tốt nghiệp đại học rồi đấy.

Mắt nhỏ vẫn bình thản,mắt nhỏ chã thềm ngược nhìn,tai nhỏ vẫn để tâm nghe nhạc,tay nhỏ vẫn ôm chặt con gấu.

- Thật ko? trông bé nhỏ tí à! _ Anh chàng ngạc nhiên tập 1.

- Linh tinh,mặt thôi,hồn già rồi.

- Haha,bé vui tính thật đấy,làm bạn gái anh đi _ Giọng nói đầy vẻ bông đùa,anh ta đang muốn chọc nhỏ bướng bỉnh đây mà.

- Gì cơ ? hâm à?

Lần này nhỏ mở mắt liếc nhìn anh ta,bỗng 2 con người màu nâu biến thành 2 ngôi sao vàng chói đủ lóa cả mắt.Quả tì nhỏ đập thành thịch thịch thịch như muốn nhảy tọt ra ngoài.Thì ra anh ta chính là ca sĩ Nguyễn Việt đang nổi đình nổi đám hiện nay.

- O ... A ... an ... anh,anh ko phải Nguyễn Việt đấy à? Anh ... vừa ... nói ... gì ... cơ ????

- Em nhận ra anh à? Anh nói : Làm-bạn-gái-anh-nha!!! _ Việt nhăn răng cười khì.

Còn mặt nhỏ thì đổi sắc hẩn và giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn.

- Tôi ko xứng với anh đâu,đừng đùa dai _ Nhỏ thụp mặt xuống.

- Sao bé nghĩ anh đùa?

- Cách nói .

- Nếu anh ko đùa?

- Thôi đi, tôi ko phải con gái,tôi ... tôi là ... đàn bà. _ Nhỏ nhẹ giọng.

- Hả?Con gái và đàn bà thì có gì khác nhau? _ Việt nhạc nhiên tập 2.

- Trình độ anh lớp 1 à? Con gái là con trong trắng,còn mất rồi thì gọi là đàn bà chứ sao!!! _ Nhỏ ngượng ngùng.

- Nói thế là bé??? _ Việt ngơ ngác như chú nai vàng vừa bị lão thợ săn phóng phi tiêu vào đầu cái “ phập “.

- Xem ra anh hiểu vấn đề rồi đấy,tôi đi đây.Chào!!!

Nhỏ liền nhảy phóc xuống thanh đá, vì cú nhảy quá mạnh và vội vàng nên chân nhỏ bị tê trong chốc lát. Thế nhưng nhỏ chỉ nhăn mặt và ko thốt lên 1 tiếng kêu nào.

Việt bồng tỉnh hẳn, nhìn xuống dưới.

- Khoan, anh muốn nói chuyện thêm với em.

- Nói gì nữa? chẳng phải tôi đã nói hết rồi sao? 3

4 Việt vội nhảy tọt xuống thanh đá và bế nhỏ lên lại vị trí ban đầu.

- Ê ê ê ! Có buông ra ko thì bảo, đừng vào tôi mất tiền đấy __ Nhỏ quát lớn, quấy đành dạch rồi dậm xối xả vào lưng Việt.

- Mất bao nhiêu? Anh trả đủ.

- Hứ ! Cả sự nghiệp của anh cũng chưa đủ đâu.

- Ko đủ thì anh tra thêm cuộc đời anh cho bé, haha __ Việt cười lớn, trả lời tỉnh bơ ko 1 chút suy nghĩ.

- Anh á! tôi mua anh chỉ đáng 1 ngàn. À ko ! Nhiều rồi , 500đ thôi. __ Nhỏ đang rất phần nộ, suốt 2 năm qua có người nào đừng được vào nhỏ đâu.

- Trời! Em cứ đùa, anh đáng giá lắm đấy. Ít ra anh cũng phải đc 100k chứ, ai za!!! bạc bẽo đến thế là cùng.

- Ra đầu đường kiếm tương trộn bơ mà măm nhá, đồ tưởng bỏ. __ Mỏ nhỏ nguýt ngược lên như dài cả thước.

- Kaka, anh thích ăn bơ á. Mà nãy em dậm anh bồm bộp thế kia, tiền? __ Chưa dứt lời Việt đã xoe tròn bàn tay 10 ngón hồng thiếu 1 ngón nào ra trước mặt nhỏ.

- Tôi dậm bóp miễn phí cho chưa hả hồng đòi tiền anh thì chớ, còn bắt tôi trả tiền, dở hơi.

- Hà hà! kệ, móc tiền ra đây. Dậm bóp kiểu ấy thì cho anh xin vài đồng bồi thường thiệt hại.

- Xí, lần này tôi khuyên anh ra hiệu thuốc đằng kia mua ngay 10 liều thuốc ngủ mà mơ há.

- Hic hà ! quê rầu, xách dép đi kiện luôn.

- Mời!!!

- Ồi zời ơi, ăn gì mà bướng thế. Đầu hàng.

Nhỏ nhún vai , đã lâu rồi nhỏ ko đc vui như vậy.

- Pé nhiều tuổi?

- 21.

- Nhìn pé nhỏ thật đấy, gọi pé là tí hon nhé?

- Tùy.

- Tí hon có bạn trai chưa?

Nhỏ im lặng, cổ phớt lờ câu hỏi của Việt. Hôm nay nhỏ nói nhiều hơn mọi ngày 1 cách lạ thường mà chính nhỏ cũng ko hiểu nổi mình nữa. Cái vỏ bọc suốt mấy năm qua đã có người sắp lột bỏ được rồi ư?

- Anh còn muốn gì ở tôi ?

- Muốn gì là muốn gì?

- Sao kéo tôi lại?

- À ... ừ ... thì ... Thấy pé ngộ ngộ nên tóm lại nói chuyện cho vui.

- Cũng được.

- Với lại ... Anh muốn em là bạn gái anh __ Có vẻ như lần này Việt khá nghiêm túc, trong ánh mắt và cả lời nói chẳng có 1 tia nào đùa giỡn cả.

- Tôi-nhắc-lại. ĐỪNG ĐỪA DAI ! __ Nhỏ nhấn mạnh từng chữ một.

- Thực ra, đàn bà hay con gái thì đã sao.Họ đều là phụ nữ và họ đáng được yêu thương. __ Việt liếc nhìn sang khuôn mặt nhỏ.

- Tôi biết,nhưng anh là 1 ca sĩ nổi tiếng cơ mà,lắm cô chân dài,xinh đẹp,giàu có,còn “con gái” theo đuổi anh mà sao anh cứ đùa giỡn với tôi?

- Thì sao nào? suy nghĩ của anh ko cổ hủ, ko phong kiến. Anh muốn đc như Ba anh. Biết mẹ anh có 1 đời chồng và có 1 đứa con riêng nhưng ông ấy vẫn chọn mẹ anh mặc dù ông có rất nhiều phụ nữ trẻ đẹp theo đuổi... Ông đối xử với mẹ con anh rất tốt,cứ như anh là con ruột của ông vậy.Anh rất kính trọng ông ấy và yêu thương gia đình nhỏ của mình.Ông chính là tấm gương sáng cho anh học tập.

Nhỏ vẫn chăm chú nghe và ko bỏ sót 1 từ nào trong câu chuyện của Việt. Thì ra Việt cũng có 1 quá khứ riêng ình.

- Đây là 1 người đầy rộng lượng,yêu mẹ anh bằng cả trái tim.Còn anh? yêu tôi bằng 1 nửa của 1 nửa của 1 nửa chưa? Bỏ suy nghĩ ếch ộp đó đi.

- Nhưng Anh có cảm tình với pé.

- Thì đã sao? Anh có chắc nó là mãi mãi hay chỉ thoáng qua rồi vụt mất, và để lại cho đối phương 1 dấu chấm lửng to đùng trong cuộc đời của họ.

- Tin anh đi, anh thật sự muốn tí hon làm bạn gái anh.

Hình như cô bé nhỏ nhắn này đã chinh phục được trái tim anh ca sĩ rung rinh sau chưa đầy 1 h đồng hồ tâm sự? Thần tình yêu Cupid đã bắn mũi tên vào trái tim Việt chẳng?

- Làm sao tôi có thể chia sẻ cuộc đời mình với 1 người thiếu cao thượng như anh?

- Anh làm sao? 4

5 Lúc này ấy, thực ra tôi ko cố tình nghe đâu, nhưng vì 2 người to mồm quá nên cuộc cãi vã của 2 người cứ đập vào tai tôi. Chả mún nghe cũng chả làm gì đc. __ Nhỏ chồm chồm cái miệng lại và đưa mắt nhìn đâu đâu ý.

Việt mỉm cười cúi nhẹ cái đầu xuống,có vẻ như anh đang mất tự tin thì phải.

- Có những chuyện ko thể nghe thôi mà hiểu đc. Cô ta đáng bị như thế,lòng vị tha cũng nên dùng cho đúng người, ko đc tùy tiện, hiểu ko nhóc con?

- Đầu đuôi?

- Lúc khác đi, giờ anh ko có tâm trạng.

- Đâu biết còn gặp nhau đc nữa ko mà hứa với hẹn,haizzz __ Đường như cái óc bé bằng hạt nho của nhỏ suy đoán đc đôi tý rồi.

- Anh tin tụi mình còn gặp nhau dài dài __ Việt nhăn răng cười rõ là nham nhở.

- Mà này ! Sao em ko chịu làm bạn gái anh? Anh còn thiếu điều gì em muốn????

- Ko ! Vấn đề ở tôi.

- Ý em zụ “Đàn bà” ???

- Cũng có thể,1 phần tôi cũng cảm thấy mình ko xứng với bất kỳ ai, phần còn lại có lẽ nằm ở quả tim __ Nhỏ thở dài.

- Pé đừng nghĩ thế.

Nhỏ gượng cười, 1 nụ cười nhạt nhẽo và vô vị.

- Thế pé có hối hận ko?

- Về điều gì?

- Tất cả những gì pé đã làm trong quá khứ?

- Ko , ko bao giờ _ Nhỏ khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột.

Điều này khiến Việt bỡ ngỡ, 1 cô bé thật là lạ ko giống bất kỳ 1 cô gái nào khác. Dững cảm và thẳng thắn.

- Tại sao?

- Vì ... đó là người vĩ đại nhất thế gian này. Tại tôi mà anh ý rời khỏi cuộc đời tôi, anh ko hiểu được đâu. _ Nhỏ cười buồn.

- Rắc rối nhĩ? Pé đã làm gì? _ Càng lúc Việt càng tò mò hơn về cô pé đặc biệt này.

- Riêng tư, no bật mý.

- Ủ ! Nhưng dù lý do là gì thì em và cậu ấy đã chấm dứt?

- Ko ! Con người đó luôn ngự trị ở 1 góc thật lớn trong tim tôi , và tôi tin anh ấy cũng vậy _ Nhỏ cúi mặt xuống vuốt ve chú gấu nhỏ của mình.

- Chừa cho anh 1 chỗ được ko?

Nhỏ cười khẩy, xen vào đó là 1 chút bối rối.

- 1 góc nhỏ thôi à? Tôi tưởng anh phải muốn nhiều hơn thế nữa?

- Xuất phát từ 1 góc nhỏ rồi lên 1 góc to sẽ chắc ăn hơn, hà hà _ Việt ngược mặt lên cùng với 1 nụ cười ngộ nghĩnh khiến trái tim nhỏ hơi “rung rinh”.

- Có ai nói nụ cười của anh thật đẹp ko? _ Nhỏ buột miệng.

- Anh á ? hì hì , cũng nhiều , anh ko quan tâm. Còn pé , đã ai nói đôi mắt của pé thật đẹp chưa?

- Mắt? _ Nhỏ sững sờ trước câu hỏi vô tư của Việt, lúc này suy nghĩ của nhỏ tạm du lịch trong vài phút.

Việt tròn xoe mắt nhìn chăm chăm vào nhỏ và giơ tay quơ quơ trước mặt nhỏ liên hồi.

- Này ! Tí hon , tâm hồn treo ngược cành cây rồi à? Wáy ... wáy.

Nhỏ chột tỉnh, ngó người ra trông cái mặt đần ơi là đần.

- Làm trò gì đấy ? Múa lửa hả ?

- Đâu nào ! Thấy pé ngẩn tò te thế kia làm anh suýt hoảng _ Việt gãi đầu.

- Ko sao , du lịch tí.

- Trả lời anh.

- Trả lời gì?

- Oach , đôi mắt ấy ?

- À ... Cũng có _ Khuôn mặt nhỏ buồn rười rượi.

Việt cũng đoán được 1 chút nào đó tâm lý của đối phương nên anh cố tình lảng sang chuyện khác.Nhưng ko may lại làm nhỏ buồn nữa.

- Gấu bông xinh quá , nó là bạn của pé à ?

- Gấu ? Tên nó là “Mắt”.

- Hử ? Cái tên đặc biệt nhỏ?

- Lúc trước nó tên là “Tim”,2 năm trước tôi đổi tên nó thành “Mắt”. _ Nhỏ cười nhạt. 5

6 Nhỏ quay đầu đi chỗ khác , sống mũi nhỏ cay xè.

Còn Việt thì đang có 1 mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu.Có lẽ “Đôi mắt” và cả chú gấu nhỏ bé kia ẩn giấu 1 bí mật thật lớn trong nhỏ.Việt im bật vài phút rồi cố tình kiếm chuyện khác.

- Nhà pé ở đâu mà ngồi đây?
- Anh cũng ngồi đây còn gì?
- Ủi nhỏ ! hơ hơ.

Cuộc nói chuyện hình như đã ko còn gì để nói, nhỏ và Việt im lặng khoảng 15p ngồi nhìn trời mây và những cây cối um tùm xung quanh công viên. Buổi sáng sớm mọi người già, trẻ dắt nhau đi bộ trông thật khỏe khoắn. Đâu đó có vài cặp tình nhân đang ngồi trên những chiếc ghế đá trò chuyện.

- Sao anh muốn làm bạn trai của tôi ?
- Ủi thì ...

Việt chưa kịp dứt lời nhỏ đã chen vào hỏi tiếp.

- Anh bỏ qua hết quá khứ của tôi à? Sao khi nghe nó anh ko có chút bất ngờ nào? Bộ não của anh có vấn đề à? Điều gì khiến tôi phải tin 1 người hâm như anh? _ Nhỏ tuân xối xả nguyên 1 lèo ko ngừng nghỉ.

Việt chóng cả mặt chưa kịp nghe hết nhưng cũng phải cố nhờ để trả lời từng câu hỏi một.

- Câu thứ nhất : Anh là người sống cho hiện tại và tương lai. Quá khứ vốn dĩ chỉ để nhìn lại và rút ra 1 điều gì đó trong cuộc đời mỗi người thôi.
- Néch [Next] : Ủi ! Ko bắt ngờ, sốc thôi! _ Việt cười mỉm.
- Néch : Anh hoàn toàn bình thường. IQ 200/200 ko sót trăm nào. _ Lần này Việt cười sa sả rõ là vô tư như 1 đứa con nít ỳ.
- Thời gian sẽ chứng minh cho em thấy tất cả, hì hì.
- Báo cáo hết! _ Việt giơ ngang tay lên trán như đang chào cờ.
- Anh có dám vì tôi mà từ bỏ sự nghiệp ko? _ Thêm 1 câu hỏi lóe lên trong đầu nhỏ, phải hỏi ngay ko nguội mất.
- Ủhmhhh! Xem nào , nếu anh yêu em hơn chính bản thân mình thì có thể lắm chứ.
- Thế anh lấy gì nuôi tôi? _ Nhỏ ngược mặt lên chờ đợi câu trả lời của Việt.
- Nhiều cách mà ! Sống là luôn tồn tại.
- Haizzz. 1 câu nữa thôi. Ko lừa tôi chứ?

- Ko là ko , anh nghiêm túc _ Việt hét toáng lên khiến những ánh mắt trong công viên đổ dồn vào nơi phát ra âm thanh nhưng họ chẳng tìm đc ai là người hét lớn kia cả.

- Be bé cái mồm thôi, người ta biết chỗ bí mật bây giờ. _ Nhỏ lấy tay bịt miệng Việt và giọng gầm gừ cảnh cáo.

- Hè hè ! Uki pá pí. Nói chuyện với em gần gũi thật. Có lẽ em là người đặc biệt nhất mà anh từng gặp, hì hì.

- Còn anh là người hâm nhất tôi từng gặp đấy.

- Còn lâu nhớ! Quả tim của anh chưa chỉ sai đường bao giờ.

Hơn 2h đồng hồ , bây giờ Việt mới thấy nhỏ nhoén miệng cười trông thật ngây thơ. Còn trong đầu nhỏ đang xuất hiện 2 từ thôi “Lọt bẫy”. Ái chà! hình như Việt đang thông đồng với thần tình yêu Cupid bắn tia 1 mũi tên hồng vào trái tim non nớt của nhỏ đây mà.

- Đồng ý nhé ? _ Việt nắm lấy tay áo nhỏ , bắm bắm , vúi vúi trông mặt thấy thương cực kỳ.
- Ủi thì ... ko chắc , Người yêu “Hò” thôi há. Cần phải có thời gian để tìm hiểu nữa chứ bộ.
- Uki ! hí hí . Đi hẹn hò nào ...
- Bây giờ á?

- Chính xác, nói chuyện với pé cả buổi , bụng đói meo , lại còn khát khô cổ họng nữa đây này. __ Việt mếu mỗ trông buồn cười dã man, thế mà nhỏ nhin cười tài thật.

- Cũng được.

Và thế là buổi gặp gỡ đầu tiên cũng là buổi hẹn hò đầy thú vị của 1 anh chàng ca sĩ và 1 cô bé thường dân. Có lẽ hôm nay đã trở thành 1 kỉ niệm đẹp và khó quên của 2 người. Tối hôm đó , nhật ký nhỏ đã viết :

“ 07/07/09

Mày biết hôm nay tao gặp ai ko nk? Chính là ca sĩ Nguyễn Việt đó, hôm nay vui lắm! 2 năm qua tao ko được cười nhiều như hôm nay, cái anh ca sĩ khá vui tính và thú vị. Hôm nay là ngày giỗ 2 năm anh Nam mất và cũng là ngày tao nhận lời quen “hờ” với anh ca sĩ kia. Tao ko hiểu nổi chính mình nữa mày à, tao ... rối lắm, nhưng lúc đó thật sự quả tim mách bảo tao thế, đúng hay sai? Tao có làm gì có lỗi với anh Nam chẳng? Hành trình từ “Trái tim” đến “Trái tim” phải chăng luôn gặp 1 “Tiếng sét”? Hic.”

Nhật ký của nhỏ chỉ vồn vện vài dòng thế thôi nhưng ẩn chứa trong đây là 1 khối suy nghĩ dài lê thê. Nhỏ ko nghĩ chính Việt là người thay đổi cuộc đời của nhỏ nhanh đến vậy. 6

2. Chương 2

7 Chap 2 : Buổi hẹn hò thú vị.

Sáng hôm sau, bắt đầu 1 ngày mới. Mới 7h sáng .

“ Nhớ nơi đây cùng hạt mưa tuyết rơi êm đềm, tuyết rơi rơi, tuyết đơn côi ...” __ Chuông tin nhắn reo lên inh ỏi làm phá tan giấc ngủ ngon lành của nhỏ.

Nhỏ nheo mắt mò tìm cái điện thoại xem nó đang ở xó nào?

“ Người iu hề ” – Ti hon day chua? nhanh nhanh day anh dua đi an sang, ngu ngon ko nhoc?

Nhỏ ú ớ mắt vừa nhắm vừa mở cố nhắn lại cho Việt trong cơn mê ngủ chưa dứt.

Chuông tin nhắn của Việt reo lên “ Sorry sorry sorry baby ...”

“Tí hon” – Day j som the? Oap , bun ngu wa. Bo ko đi lam hay sao?

1p sau chuông tin nhắn nhỏ lại reo làm nhỏ thức giấc lần 2.

“Người iu hề” – Thang nay A duoc nghi xa hoi, vua hoan thanh xong album vol6 nen dc tung tang quay fa! Chuan bi đi A wa dan đi chơi.

“Tí hon” – The a? Ty mua đĩa ve nghe thu. Biet nha ko ma doi den?

“Người iu hề” – Thi dung o cai hem hom qua cho nhoc ve do.

“Tí hon” – Luoi lam, ko đi đau.

“Người iu hề” – Koi nhu anh nan ni nhoc luon do, đi ma. A doi bung sap xiu roi day nay, ma xiu la ko co suc hat thi hat se ko hay đau, hic hic.

Ồi! Anh chàng này cũng là 1 thợ cưa ko vừa đâu nhỉ

“Tí hon” – Fu ! Thoi cung dc , 15p nua o hem , ok ?

“ Người iu hề ” – Hihi , oki honey. __ Việt nhăn răng cười khoái chí như lượm được mấy đồng tiền lẻ ko bằng. Tranh thủ đi thay đồ và phóng xe tới chỗ hẹn.

Còn nhỏ thì bước chậm rãi xuống giường, mở cửa sổ và vươn mình hít hít thở thở bầu ko khí trong lành buổi sáng sớm. Nhỏ ngáp dài, ngáp ngắn rồi lon ton chui vào toilet đánh răng rửa mặt sạch sẽ. Đến công đoạn kế tiếp, ngồi vào gương chải tóc gọn gàng và tự chọn 1 bộ quần áo theo ý thích.

Khác hẳn với hôm qua là 1 bộ đồ đen từ đầu đến chân thì hôm nay nhỏ chơi nguyên 1 bộ toàn trắng là trắng.

Việt đã đứng chờ sẵn ở hẻm 5p rồi! Nhìn xa xa. Ồ ! 1 cô nhóc tóc nâu buộc cao gọn gàng cùng với 1 cái áo thun trắng in nguyên 1 chữ “ Hurt ” to đùng trước ngực, phối thêm 1 cái quần sọc trắng và 1 đôi giày trắng tinh. Tay ôm chặt chú gấu màu nâu đậm trông rất là Teen Girl.

- Phải tí hơn ko nhỡ? _ Việt banh mắt dòm thật kỹ.

Sáng sớm khu phố đầy những người qua lại, ai cũng phải ngoái nhìn nhỏ, lắm chàng nhìn ko chớp mắt và buông vài lời cửa cẩm.

Việt thấy thế liền rồ ga chạy vào lại gần đám thanh niên dè xỏm kia. Còn 1m nữa là tới Việt hết to.

- “Em yêu”

Eo ôi ! Rùng cả mình, giọng nói ngọt đến chảy cả mỡ. Ý quên , Việt có kí mỡ nào đâu mà chảy chứ . Việt đang muốn đẹp loạn rồi rước nàng về dinh đây mà.

Mấy cậu con trai kia quay qua nhìn, đập vào mắt là 1 anh chàng thật bảnh bao nhìn rõ là quen đang lái 1 chiếc Dylan trông thật oách. Hình như mấy cậu kia đã nhận ra Việt , chưa chắc tụi nó hâm mộ , con trai mà. Cứ thế im im 4 cậu dzọt lẹ.

- Ghê quá đi _ Nhỏ nhú mày.

- Hehe! Ai biểu la liếm bạn gái anh chi.

- Hơi đâu để ý.

- Anh ko thích. Lên xe nào.

Nhỏ lóc lên xe ngồi như tượng, Việt thì vô tư phóng vèo nha khỏi hẻm để đi đến nơi định sẵn trong đầu.

- Nhóc khoái làm người khác choáng nhỉ?

- Gì choáng?

- Biến đổi phong cách đến khó lường. Mà là người yêu anh rồi ăn nói nhẹ nhàng tí cô nương.

- Ko quen. _ Nhỏ phùng mắt.

- Thôi đc rồi, người lớn sẽ dạy dỗ con nít vậy.

Nhỏ vỗ 1 cái thật mạnh vào vai Việt .

- Bópppp. Ăn đạp giờ, vớ vẩn, ai con nít?

- Ui za, Nhóc chứ ai , kaka. 7

8 - Xí !!!!

- Ấy , sém tý anh lại quên . Goát zo nê?

- Về chuyện , anh với cả em. An _ 1 câu trả lời ngắn gọn , xúc tích , rõ như trăng rằm.

- Cái gì An? _ Việt quay nhẹ đầu về sau để hỏi cho rõ.

- Việt An.

- Oạch! Sốc _ Việt vẩy tay ra sau chạm nhẹ vào mặt nhỏ.

- 35.

- 35 gì ?

- Đần thế, khai thật đi. Anh học hết cấp 1 chưa? Nhà giàu nên quảng tiền để đc leo lớp à? cái đấy mà cũng ko biết, đần.

- Ko biết thật mà _ 35 là cái quái gì nhỡ , Việt lăm bắm.

- Chơi đề thử đi, biết ngay.

- Đe dọa gì trời, anh chưa muốn ngửa nón đi ăn xin. Em là 1 cao thủ để giấu mặt đầy hử, haha _ Việt cười dòn giả làm nhiều người xung quanh nhìn ko chớp mắt.
 - Vớ vẩn, nghe lôm thối, hi _ Nhỏ nhe hàm răng trắng tinh.
 - Thế 35 là gì?
 - Nói đừng giật mình, 35 là ... DÊ _ Nhỏ bịt miệng cười vui.
 - Khuyến mãi cho điều nữa. 75 là DÊ CỤ _ Lần này nhỏ cười thành tiếng luôn.
 - Ặc! Anh mà dê á? oan ức quá, này giờ đụng chạm gì nhóc đâu mà mang tiếng thế trời _ Việt méo mồm giả bộ nước mắt cá sấu.
 - Này đụng vai đây còn gì ?
 - Ơach! Đầu hàng.
- Mất khoảng 15p để đến được tiệm cafe Rainbow nằm ở quận 3. Nhỏ và Việt chọc nhau ì xèo trên suốt chặng đường. Mới bước xuống xe, bất chợt 1 đám người kéo nhau chạy ủa lại.
- Á ! Anh Nguyễn Việt , cho tụi em xin chữ ký và chụp hình chung đi. _ Cả đám nữ xôn xao cả lên.
- Nhỏ bị đẩy ra xa, Việt cố nắm tay lại nhưng ko được. Ko còn nào khác Việt đành phải yên vị trong vòng vây dày đặc của fan đang nhốn nháo ở trước tiệm cafe. Mặc dù vậy ánh mắt của Việt ko ngừng liếc tìm nhỏ.
- Nhỏ thừa biết Việt đang khó xử như thế nào nên cũng nở 1 nụ cười thật tươi với ngụ ý “ Tôi ko sao, đừng lo ”.
- 10p sau đám đông từ từ giải tán. Việt nhanh chân dzọt lẹ về phía nhỏ rồi thở phào nhẹ nhõm.
- Anh xin lỗi.
 - Ko sao, ca sĩ mà, vào thôi.
- Việt nắm lấy tay nhỏ tìm 1 chiếc ghế đôi đủ cao trên tầng thượng để nhìn dc cảnh xe cộ qua lại tấp nập. Cả tiệm ai cũng nhìn, nhất là mấy cô phục vụ ... họ cứ tranh nhau qua order cho Việt.
- Anh cho em xin chữ kí nhé _ 1 cô gái nhẹ nhàng đưa cuốn sổ màu hồng đặt ngay lên bàn.
 - Xin lỗi! Việt đang đi với bạn gái, cô ý hay ghen lắm, hôm khác nha bạn. _ Giọng Việt ôn tồn đáp và nở 1 nụ cười quyến rũ khiến ko ai nở chối từ.
 - Vâng _ Cô gái liếc nhìn nhỏ với ánh mắt ghen tị.
- Nhỏ thì cố làm ngơ mọi sự chú ý và cười trừ cho qua chuyện.
- Này ! Ghen hồi nào? Tự nhiên lời người ta ra đây rồi bị quăng nguyên cả tấn ghét vào mặt. Xí.
 - Ko sao đâu, nhóc đừng để ý _ Việt nhăn răng cười khi khi.
 - Sao ko đeo kiếng, bịt khẩu trang, đội nón để khỏi ai nhận ra? _ Nhỏ chống 2 tay lên bàn khế hỏi.
 - Anh là thổ dân à? Ko thích, ngọt ngọt, khó chịu, nóng nực lắm. Anh cứ thích để bình thường thế này, phơi cái bản mặt đẹp trai của mình ra thì đâu có tội, kaka. _ Việt tự tin thấy ghê luôn.
 - Xấu ói mà bày đặt _ Nhỏ nguýt ngược cái mồm lên trông rất ngộ.
 - Haha! Đừng dối lòng, anh biết tổng.
 - Gớm... Mà này , tôi cũng muốn được làm ca sĩ như anh, hi _ nhỏ cười mỉm chi.
 - Làm ca sĩ ko dễ đâu, cực lắm, phải trải qua rất nhiều khó khăn thử thách _ Triết lý con gà tây bắt đầu ...1...2...3.
 - Biết, nhưng vẫn ham, ước mơ mà.
 - Nhóc hát hay ko?

- Tạm.
 - Hát thử anh nghe?
 - Miễn.
 - Thế sao cứ nằng nặc đòi lắm ca sĩ.
 - Thích. 8
- 9 Những câu trả lời của nhỏ chỉ cụt ngủn trong vòng 1 chữ ko hơn ko kém .
- Còn lý do gì khác ko? _ Việt hỏi tiếp.
 - Thế khi anh làm ca sĩ thì lý do gì?
 - Sự nghiệp, tiền bạc và đam mê. Còn nhóc?
 - “Ế CHỒNG” !!!!!
 - Hả? _ Việt nhạc nhiên vì câu trả lời rõ là hài của nhỏ.
 - Tại sao ?
 - Vì chỉ khi làm ca sĩ tôi mới yên đi chính mình, chỉ biết hát và hát thôi. Hơn nữa ca sĩ còn bận bù đầu bù cổ lo cho sự nghiệp chả quan tâm đến gia đình nên chả ma nào rước.
 - Cồppp ! _ 1 cái cốc vào đầu rõ là đau.
 - Ái ui ! _ Nhỏ thét lên.
 - Ê ! Hành hùng trẻ em à? Muốn xử bắn ko? _ Nhỏ cáu lên, đôi lông mày nhăn nhúm như mún nã đạn vào tim Việt.
- Việt cười khoái chí.
- Đánh cho nhóc khôn ra, ai bảo làm nghệ thuật như bọn anh đều bị ế?
 - Tự nhìn, tự thấy , tự nghĩ.
 - Tiểu số thôi, đa số còn lại đều ao ước có 1 gia đình nhỏ hạnh phúc của riêng mình. Ca sĩ cũng là người bình thường, ai cũng khát khao điều đó _ Việt cười nhạt.
 - Anh sẽ lấy ai?
 - Xem nào , ... ừm ... anh sẽ lấy Tí hơn cá tính. _ Việt nhăn răng cười toe toét hoác cả mồm.
 - Ko thích ăn cá, máy tính thì chả gặm được, nhường anh _ Nhỏ trả lời tỉnh bơ.
 - Haha! Nhóc tếu nguyên 1 cục luôn, à ko , phải 10 cục mới vừa _ Việt cười sa sả mặc sự chú ý của những vị khách xung quanh.
 - Dzô dziên ! Kệ tôi , lẳng nhăng.
 - Anh sẽ cưới nhóc , nhóc ko ế chồng , anh ko ế vợ. Anh chắc đấy. _ Việt tự tin chưa từng thấy, lúc này mà có vọt đập ruồi ở đây chắc Việt bẹp xẹp như con tép rồi
 - Anh ko yêu tôi, tôi ko yêu anh , cưới khỉ. _ Nhỏ quay mặt đi 90 độ nhìn ra cảnh đường phố tập nập.
 - Anh thích nhóc, và anh tin nhóc cũng sẽ thích anh. Nhiều đó đủ để phát triển 1 tình yêu rồi _ Việt trả lời tự tin.
 - Tự tin có thừa nhỏ?
- 2 người cứ đấu võ mồm ko ngừng mà mãi quên gọi đồ măm măm luôn. 1 lát sau Việt mới nhớ ra và lật menu tìm món ăn ưa thích cùng nhỏ.
- Quên ! Anh mấy tuổi ?

- 26.

- Thật ko ? mặt như 62 ấy __ Thật ra 62 – 42 cơ, thế mà nhỏ giấu nhem cổ tình ko khen

- Dối lòng Diêm Vương quăng xuống chảo dầu chiên lên thành món “ Tí hon chiên giòn ” bây giờ, hà hà __ Việt vô tư cười như 1 đứa con nít mới đc cho cục kẹo ngọt.

Họ ngồi ở tiệm cũng gần 1 tiếng, ngồi mòn ghế rồi , nhạc nghe nhàm lỗ tai rồi , xoắn đi thôi. Thế là 2 cô cậu lon ton đi dạo thành phố , ăn vặt từ lựa hột dưa quên bếng cả thời gian. Mãi đến tận trưa khi đồng hồ điểm 12h.

- Hết tiền chưa ? __ Nhỏ hỏi khéo .

- Chưa , còn đầy. Nhóc muốn về à? Để anh đưa nhóc về ha , nhìn có vẻ mệt rồi đó.

- Vừa mệt , vừa đuối __ Nhỏ quăng vào mặt Việt 1 câu thẳng như ruột ngựa.

- Leo lên xe, anh chở về , ngủ 1 giấc tối anh đón đi chơi tiếp.

- Gặp lắm thế? Gia đình bỏ rơi , bạn bè xa lánh hử?

- Ai mà bỏ được anh , hì hì.

- Tối bạn rồi !

- Bạn gì?

- Ngủ.

- Như heo thế à? ngủ vừa thôi,khổ.

- Ko ngủ chứ biết làm gì ?

- Nhóc ko đi học đi làm gì à?

- Thất nghiệp.

- Ngành gì?

- Kinh tế đối ngoại.

- Wow ! Pro ghê , nhìn nhóc thế này ai tin.

- Ừ mượn tin, nhiều lời tổ mỗi mồm. 9

10 30p sau nhỏ đã có mặt ở trước hẻm gần nhà.Mới bước vào nhà ko có ai ở nhà hết, bố mẹ nhỏ đi làm rồi , còn chị gái đã đi lấy chồng vài tháng trước. Ngôi nhà vắng hoe, nhỏ lon ton lên phòng, mở cửa ra là nhào ngay tới cái nệm nằm xuống cái “ Bạch”... 10p sau nhỏ nhắm mắt ngủ mất tiêu.

Trong khi đó thì Việt đang hối hả chạy lên công ty xem tình hình công việc thế nào rồi.

20p sau, Việt nhắn tin hỏi nhỏ ngủ chưa?

5p sau ko thấy trả lời. Việt nhắn thêm 1 tin nữa.

10p kế tiếp vẫn biệt vô âm tính. Việt quyết định alô luôn.Nhưng nhỏ vẫn ngủ say sưa ko nghe tiếng chuông điện thoại gì cả.

6h chiều rồi,nhỏ mở mắt tỉnh ngủ,định xuống nhà tìm nước mát uống cho đỡ khát thì nghe tiếng “ tí tí ” của “đế” đang kêu. Mò lại xem, 2 tin nhắn mới và 1 cuộc gọi nhỡ của “ Người iu hờ”.Nhỏ bấm trả lời rồi quăng điện thoại lẩn lóc trên bàn.

Nhật kí hôm nay của nhỏ :

“08/07/09.

Này nk! Hôm nay tao lại đi chơi với anh ta.Hôm nay cũng khá vui. Mà ngộ lắm mày à, sao khi ở bên anh ta tao quên hết mọi thứ, chỉ biết vô tư đùa giỡn vui vẻ thôi. Tuy 2 ngày qua thật ngắn ngủi nhưng dường

như nó đã từ từ thay đổi tao của 2 năm trước. Lẽ nào, anh ta chính là anh Nam . Anh Nam đang hiện về đem tới hạnh phúc mới cho tao chăng?

Nhưng

”Con đường để đến được hạnh phúc vốn dĩ ko trải toàn hoa hồng

” ...?

”

End Chap 2 10

3. Chương 3

11 Chap 3: Cuộc chiến tình yêu.

Lại 1 ngày mới đến, vẫn như hôm qua. 2 người gặp nhau cùng đi ăn sáng, dạo phố như mọi ngày. Đường như khoảng thời gian này trở thành 1 chuỗi kỉ niệm đẹp trong lòng Việt và cả nhỏ.

Việt thầm nghĩ “Có lẽ mình đã tìm đc hạnh phúc của riêng mình”.

Nhỏ lại nghĩ “Biết đâu anh ta chính là anh Nam của mình?”.

2 người tạm biệt nhau vào khoảng tầm 11h trưa, Việt phóng xe về nhà, nhỏ cũng quay người bước về. Bỗng ...

- Ê nhỏ ! _ Từ đâu 1 cô gái ăn mặc rất style, chị ta đeo 1 cái kính râm màu hồng đậm che hết cả khuôn mặt.

- Chị là ai?

- Chị là bạn gái Nguyễn Việt, cưng là đứa nào mà dám cướp bồ chị? _ Cô gái đánh đá chống tay vào eo hỏi.

- Ai cướp bồ chị? Tôi ko wen chị, mời đi cho. _ Trong đầu nhỏ thắc mắc , đây là ai ? có phải là chị hôm bữa nói chuyện với Việt ở công viên 23/9?

- Còn chối à? cưng có quan hệ gì với Việt? Cưng nghĩ cưng là ai mà dám bám vào bồ chị? _ Cô gái chỉ ngón tay trỏ vào trán nhỏ.

Nhỏ gạt tay bỏ ra.

- Bồ chị thì chị đi mà giữ, liên quan gì tới. Tôi ko phải đứa dễ bị ăn hiếp đâu nhá _ Nhỏ cứng giọng làm chị ta hơi sượng.

- Tao chưa vả vào miệng mày thì mày chưa trừa cái tật tán trai nhỉ? Đồ *****. _ Chị ta quát lớn làm người xung quanh để ý.

- Gì cơ ? Ai tán trai? Ai *****? Chị ko muốn xách áo rách về nhà thì im miệng và biến đi. Tôi nghĩ khi chị phát ngôn ra những từ ấy thì chị cũng chẳng phải là loại có học đâu.

- Ô ! Mày ngon , mày tin mày ko còn mặt mũi đi gặp Việt của tao nữa ko? _ Mắt chị ta liếc xéo trông thật gớm ghiếc.

- Tôi thách đấy _ Nhỏ vẫn bình tĩnh , ngẩng mặt lên cao và trả lời với giọng đầy khiêu khích.

- Mày ... tao ko muốn bắn tay với hạng như mày. Khôn hồn thì biến khỏi Việt đi, ko tao ko để yên đâu.

- Đừng nhiều lời, đi cho.

- Tao xem mày còn kên kiệu được tới bao giờ _ Vừa dứt lời chị ta quay ngoắt đi trông rất đông đảo.

Còn nhỏ thì vẫn bình thản bước về nhà, nhỏ im lặng ko kể cho Việt nghe về cuộc gặp gỡ hôm nay.

Vài ngày sau.

Như thường lệ, Việt gấp nhỏ vào 7h sáng mỗi ngày và tạm biệt vào 11h trưa mỗi ngày. Nhỏ đang lon ton bước từ hẻm về nhà, bỗng từ trên cao rơi xuống 1 chậu hoa xương rồng, có lẽ điểm nhắm chính là nhỏ. 1 cậu bé ngồi trước nhà đối diện hét to.

- Chị ơi ! Koi chừng trên cao...

Nhỏ liền quay sang nhìn cậu bé rồi nhìn theo hướng chỉ tay của cậu trên ngôi nhà cao tầng kia. 1 chậu hoa đang bay vèo xuống mặt đất sát chỗ nhỏ đang đứng, nhanh trí nhỏ lách qua 1 bên nhưng vị sức gió mạnh đã đẩy chậu hoa rơi xuống ngay vai nhỏ rồi rớt xuống đất vỡ tan tành.

Nhỏ quỵ hẳn xuống, lúc này trong hẻm chỉ có nhỏ , cậu bé và chậu hoa xương rồng bị vỡ.

- Chị có sao ko? __ Cậu bé hốt hoảng vội chạy lại hỏi.

- Chị ko sao, cảm ơn em.

- Chị đau lắm ko?

- Chị ổn ^^

- Nãy em thấy 1 anh áo đen ném chậu hoa từ trên cao xuống chị à.

- Vậy à? Cảm ơn em nhiều lắm, chị về nha. __ Tay phải nhỏ bám chặt vai trái chỗ bị thương và lặng lẽ bước về.

Thực ra sự cố vừa rồi là vô tình hay cố ý? Anh chàng áo đen kia là ai? Tại sao ném chậu hoa xuống? Có lẽ anh ta lỡ tay... Nhỏ cứ thắc mắc trong đầu.

May là bị vai trái chứ vai phải là ko làm ăn gì đc rồi ^^ . 11

12 Đón chào 1 ngày mới.

Vẫn thói quen , nhỏ mở cửa sổ và vươn mình hít thở ko khí trong lành buổi sáng nhưng hôm nay nhỏ ko thể , vì vết thương ở vai hôm qua càng lúc càng thâm đen và nhức nhối ê ẩm suốt cả tối hôm qua làm nhỏ ngủ ko yên giấc. Dù vậy nhỏ vẫn ráng cử động bình thường và mặc 1 chiếc áo thun hơi dài tay đi gặp Việt.

- Ngủ ngon ko nhóc? __ Việt vô tình vỗ nhẹ vào vai trái nhỏ.

- Á ! __ Nhỏ nhanh lấy tay phải vịn lại.

- Ủa ? Nhóc bị sao thế? Vai bị gì?

- Té cầu thang.

- Mở ra anh xem __ Việt có vẻ lo lắng.

- Ko cần.

- Ko đc __ Việt kéo nhẹ người nhỏ gần sát rồi vạch tay áo lên xem.

Vì quá đau nên nhỏ ko chống cự được gì.

Vết thâm sưng tấy và lan rộng ra bằng quả trứng gà, nhỏ đang đau lắm nhưng cố cương lên như kiểu “ Ko có gì cả ”.

- Ôi! Vết sưng to quá, nhóc bôi thuốc chưa? Còn bị chỗ nào nữa ko? Nói anh nghe __ Việt hỏi gấp gấp và cứ lấy tay xuyết xoa vết thương trên vai nhỏ như chính vai mình bị đau ấy.

- Vai thôi , hết rồi , đừng lo.

- Anh đưa em đi khám.

- Đilen à? Vết thương bé tẹo, khám làm gì?

Việt ko thể ép nhỏ đi khám đc, nhỏ bướng lắml.SUốt buổi đi chơi Việt chăm sóc nhỏ như 1 đứa bé sơ sinh vừa lọt lòng mẹ.Nhỏ ko thích bị đối xử như vậy nhưng Việt cũng cứng đầu ko kém.

Ngày ngày hôm sau lại là bất ngờ nữa dành cho nhỏ. Lần này nhỏ bị 1 gã mặc áo đen , đeo kính đen lái 1 chiếc xe nouvo lao nhanh về phía nhỏ và cán 1 cú khá mạnh vào chân phải nhỏ.Tê tái ko kịp nhìn biển số xe, nhỏ bắt đầu nghi ngờ về 2 lần tai nạn vừa wa.

Đúng lúc có 3 anh thanh niên đang tổng 3 đi vào hẻm, thấy sự việc vừa rồi và người cán chân nhỏ đang bỏ chạy thật nhanh.1 người phi xuống đỡ nhỏ dậy, còn 2 người kia quay xe phóng vèo đuổi theo tên khốn kia.

...

3 anh thanh niên này là 1 nhóm bạn quậy nhất khu phố này và cả 3 cũng đem lòng thích nhỏ mấy năm nay, nhưng tiếc nhỏ từ chối thẳng

Người đỡ nhỏ đứng dậy và dìu nhỏ về nhà tên là Duy. 2 anh còn lại 1 anh tên Hùng và anh kia tên Vĩ.

Duy dìu nhỏ về nhà rồi đứng ngoài đầu đường chờ Hùng và Vĩ quay lại. Khoảng hơn 15p sau, 2 anh chàng lái xe về con hẻm, gặp Duy và kể hết cho Duy nghe ... Cả 3 liền lon ton đến bấm chuông nhà nhỏ và cho nhỏ biết đã đập cho tên kia 1 trận tới bời, hơn nữa còn điều tra ra đc người chủ mưu hại nhỏ là 1 cô gái ăn mặc sành điệu trả tiền cho họ làm thế.

Có khi nào chính chị ta đang dở trò ko nhĩ? ... Nhỏ bắt đầu nghi vấn trong đầu .

Vội lấy điện thoại nhắn tin cho Việt báo ngày mai bạn ko gặp được, hẹn lúc khác.

- Ngày mai tôi xem chị còn định dở trò gì? _ Nhỏ lẩm bẩm trong miệng. 12

13 Y như suy đoán của thám tử cò-nan.

Sáng nay ráng chờ tới 11h trưa, nhỏ chuẩn bị đi bộ ra đầu hẻm mua 1 tờ báo “ Sống đẹp” . Ở bên kia đường có 1 chú đang vác những thanh sắt dài sắc nhọn, chú ta đang lăm le , loay hoay đợi nhỏ đi ra quây bán báo.

Bám theo gần sát, 5p sau chú ta vượt lên nhỏ,rồi giả bộ quay người nhìn phía bên nhỏ để cố tình đưa mũi sắt nhọn quẹt vào mặt nhỏ.

Nhỏ nghi ngờ và phòng vệ từ trước, nhanh nhẩu ngồi thụp xuống giả bộ buộc lại giày giầy. Khi chú ta đã đi cách xa , nhỏ đứng dậy, bình tĩnh lê cái chân cà nhấc về nhà.

- Ko còn nghi ngờ gì nữa, chính chị ta cố tình bày trò hại mình _ Nhỏ chắc như đinh đóng cột.

Sao lúc này nó ghét chị ta đến thế,chỉ mong gặp lại mà tát ấy cái vào mặt.

Chợt, chuông điện thoại reo.

“ Nhớ nơi đây cùng hạt mưa tuyết rơi êm đềm, tuyết rơi rơi , tuyết đơn côi ...”. Nhìn cái số lạ hoắc,nhỏ bắt máy nghe.

- Alô ! Ai đó ?

- Chắc mày nhận ra tao, mấy ngày nay tâm trạng vui chứ hả?haha _ Giọng chị ta đầy vẻ mỉa mai.

- Thì ra là chị , cầu được ước thấy. Chị định dở trò hèn này tới bao giờ? _ Nhỏ khó chịu trả lời.

- Đến khi nào mày chịu buông tha Việt của tao thì thôi.

- Đã thế thì chị đừng hòng,tôi chơi với chị.

- Ôi! Nhìn cái mặt ngây thơ thế mà lý kinh khủng,tao chưa rạch mặt mày thì mày chưa khôn ra nhĩ? _ Chị ta nói với 1 cái giọng chua chát như chanh khô phơi nắng ngàn năm rồi ấy.

- Tôi xem chị còn bao nhiêu thủ đoạn nữa.Đồ đê tiện, Anh Việt bỏ chị quả là 1 sự lựa chọn ko sai lầm.

Tút tut tut ... nhỏ tắt điện thoại ko thèm nói chuyện thêm.

Bực bội quá, nhỏ hì hực lời nhật ký ra viết.

“17/07/09.

Hức ! tức quá mày ơi, chị ta là đồ đáng ghét dám dở trò hèn hạ. Tao thề chị ta mà bước chân vào con hẻm này lần nữa kiểu gì cũng thành con ngựa chần thương sợ hãi, con cáo già cụt cẳng và con quạ mù trĩu lông ... Hãy đợi đấy.

Hãy nhớ chị là 1 con người và đừng bao giờ cố làm mình trở nên hèn hạ.”

Chắc nhỏ đang rất khó chịu nên trút giận 1 chút lên nhật ký đây mà , chắc gì nhỏ đã dám làm những điều đê ghê trong số

End Chap 3 13

4. Chương 4

14 Chap 4 : Cú knock-out ngoạn mục.

Cả buổi sáng Việt cứ lủi hủi ở nhà ko biết đi đâu? làm gì? với ai? Vắng nhỏ 1 hôm mà Việt thấy cảm giác trống vắng cái gì đó, cảm giác này thật lạ, cứ như là Việt đang say nắng vậy.

Ko thể ngồi yên 1 chỗ nữa , Việt nhắn tin ngay cho nhỏ bảo tối nay đi chơi, nhỏ mà từ chối là Việt tới trước cửa nhà nằm ăn vạ luôn.

Nhỏ cũng đang có chuyện cần nói với Việt nên cũng đồng ý.

...

Chập tối, vừa định dắt xe ra thì Việt phát hiện, xe mình bị “xịt lốp”, ôi trời, giờ này mà đem xe đi thay lốp thì trễ hẹn với nàng mất, lấy xe hơi thì công kênh mất thoải mái, thế là Việt đành phải chạy ra trước nhà đón taxi đi tới nhà nhỏ.

Có lẽ trời tối qua nên Việt ko để ý cái chân của nhỏ đang đi hơi hơi cà nhắc. Mà chính nhỏ cũng ko mún Việt biết lại phiền thêm.

- Hình như đi chơi buổi tối thoải mái hơn nhiều _ Việt vươn vai hít thở không khí buổi tối khi đang dạo công viên với nhỏ.

- Ủ ! Những lúc trời thế này ngủ là ngon giấc nhất _ Nhỏ chẳng lãng mạn gì sất.

- Lại ngủ , hôm nay nhóc ngủ chưa đã hả? _ Việc cốc nhẹ vào trán nhỏ.

- Ối ! Ghế đá đằng kia sắp có người chiếm rồi kìa, chạy nhanh cướp chỗ _ Chưa dứt lời Việt đã lôi nhỏ chạy ù lại ghế.

Nhưng chưa đc 1 đoạn ngắn thì nhỏ đã ngã bẹp trên đường.

- Nhóc sao đấy ? vấp cục đá à?

- Ủ ! chân đau _ Nhỏ nhú mày.

- Để anh đỡ nhóc dậy,mất tong cái ghế luôn rồi. _ Việt nuối tiếc cái ghế mà vô tình ko để ý vết thương của nhỏ.

Việt công nhỏ đi tìm cái ghế khác gần ngay cái cột đèn to bự. Lần này cúi xuống nhìn chân nhỏ xem có bị nặng ko thì Việt mới phát hiện được cái chân phải đang chảy máu.

- Nãy nhóc té nhẹ mà? Anh ko nghĩ lại nặng thế này. _ Việt thở dài.

- Ko phải đâu, cái này tại anh mà ra cả đấy.

- Ủ! Tại anh kéo em chạy vội ...

- Ko? tại chị bạn gái của anh cơ.Quen ca sĩ cũng có cái giá của nó thật.

- Chị nào?

- Ko biết nữa, khoảng 1 tuần trước khi anh chở tôi về rồi bỗng có 1 chị kêu tôi lại giáo huấn đủ điều. Tôi nghĩ chắc là cái chị cãi nhau với anh hôm đầu tiên mình gặp ấy.

- Thật ko? cô ta đã nói gì với nhóc __ Việt tò mò muốn nghe.

Thế là nhỏ tưởng thuật lại cuộc nói chuyện hôm đó và sự cố 3 ngày qua mà nhỏ gặp phải. Việt càng nghe càng tức giận, cậu chỉ muốn tìm gặp cô ta và cho 1 trận khói lửa. Thế nhưng nhỏ cần ko cho đi vì cũng chẳng muốn lớn chuyện làm gì.

Hôm nay Việt đưa nhỏ tới tận nhà, đợi nhỏ mở cửa an toàn vào nhà thì Việt mới leo lên taxi đi về, ra tới hẻm Việt cầm ngay điện thoại gọi cho cô ta hẹn gặp nói chuyện rõ ràng ở công viên 23/9. Lúc đó cũng đã 10h tối rồi.

- Cô đang làm cái trò gì vậy __ Việt quát lớn.

- Em có làm gì trò gì đâu __ Cô gái giả bộ ngỡ ngác.

- Còn giả nai nữa hả. Tôi cảnh cáo cô ko đc đụng tới bạn gái tôi. __ Việt gằn giọng.

- Bạn gái anh? Anh tự tin khi nói ra điều đó nhỉ? anh nghĩ mình đang quen đứa nào vậy hả? Nó là 1 con cáo già mà xứng đáng quen với anh sao?

- Cô đang tự vả vào miệng mình đấy à? Chính cô mới là người ko xứng đáng với tôi, cô tưởng mình là ai mà có tư cách nói ra những điều đó. __ Việt nặng lời.

- Sao anh có thể nói vậy với em, ***** đó có gì hơn em, con đó đã cho anh lên giường với nó rồi chứ gì? __ Cô gái giằng co ngực áo Việt.

Bỗng 1 người chạy ừa lại đẩy Việt qua 1 bên và ...

- Bóppppp ! __ 1 cái tóe đom đóm vào mặt cô gái làm cả Việt và cô gái chưa kịp định thần , đó là ai ?

- Chị là ai mà được quyền xúc phạm tôi ? __ 1 giọng nói thật wen quát lớn.

- Mày ... sao mày dám đánh tao? __ Cô gái thét lên.

- Nhóc ... sao nhóc ở đây ... ? __ Việt bắn khoả ko hiểu vì sao lại thế.

Thì ra nhỏ đã bắt taxi đi theo Việt vì nhỏ biết chắc kiểu gì Việt cũng hẹn gặp cô ta nói chuyện. Bỏ mặc câu hỏi của Việt nhỏ nói tiếp.

- Chị hãy học cách sống của 1 con người đi, chị quá đê hèn. Hôm nay đứng tại đây tôi vẫn gọi chị 1 tiếng chị là tôi đã dành 1 sự tôn trọng nào đó cho chị rồi. Chị đừng làm tôi phải xưng hô mày-tao hay ban thêm cho chị 1 cái tát nữa đấy.

- Mày !!!!!!! __ Cô gái dơ tay đánh trả.

Việt nhanh chóng cản tay cô ta lại quăng phắt ra và ...

- Bóppppp ! __ Có lẽ cơn nóng giận của Việt ko kìm lại được nữa nên đã cho ngay 1 cái tát vào mặt cô ta.

- Cái tát này dành cho tôi, mấy năm qua tôi luôn muốn cho cô 1 cái tát nhưng tôi đã kìm nén lại, còn hôm nay thì ko. __ Việt cứng giọng.

- Anh .. 2 người ... 2 người dám đánh tôi, 2 người là cái thá gì chứ? aaaaaaaa __ Cô gái ngồi thụp mặt xuống khóc âm ỉ vì quá nhục nhã.

- Sao anh làm thế? __ Nhỏ còn đang ngỡ ngàng trước hành động vừa nãy của Việt, trong lòng nhỏ đang là sự hụt hẫng ừa đến.

- Nếu cô còn 1 chút tự trọng của 1 con người thì đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, đừng để tôi phải khinh bỉ cô thêm nữa __ Việt gằn giọng nói luôn 1 hơi ko nghĩ. 14

15 Còn nhỏ vẫn đang tròn xoe 2 mắt khó hiểu vì những điều Việt vừa làm.

- Mình đi thôi __ Việt nắm tay nhỏ quay lưng bước đi.

Thế là Việt và nhỏ dắt nhau đi , bỏ mặc 1 cô gái đang khóc nức nở ở 1 góc đường. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng anh chàng kia đã bỏ rơi cô gái đang ngồi khóc để theo 1 cô người yêu mới, nhưng thực ra mọi chuyện ko như họ nghĩ.

- Chuyện này là sao? anh nói đi.

- Quá khứ thôi mà.

- Chúng ta ngồi ở đây nói chuyện 1 lát __ Vừa nói xong nhỏ kéo việt lại gần 1 bậc thềm trước 1 ngôi nhà lớn.

- Cũng trễ rồi , nhóc về đi kẻo trễ.

- Kệ trễ ! anh nói đi.

- Lúc đó chính anh cũng ko hiểu mình nữa.

- Rồi cuộc là sao?

Việt bắt đầu kể lại quá khứ đau buồn kia của mình.

Thì ra 3 năm trước, khi Việt còn là sinh viên đại học năm cuối cậu đã đem lòng yêu 1 hot girl trong trường.

- Lúc đó anh ngây thơ lắm, anh chỉ biết suốt ngày lặng nhìn cô ta đang vui đùa cùng những cậu con trai khác. Cô ta có rất nhiều người theo đuổi mà khi đó anh ko đẹp trai được như bây giờ đâu. Phải trần trọc cả tháng trời anh mới dám viết thư tỏ tình với cô ta.

Hôm đó là 1 ngày mưa, cô ta đang đứng trú mưa ở mái hiên quán kem đối diện trường, anh đã cầm 1 cái dù chạy ngay ra che cho cô ta khỏi ướt. Có lẽ chính vì hành động ấy mà cô ta có cảm tình với anh, tuy anh bắt đầu bắt chuyện với nhau ở căn tin trường, qua thời gian cũng đc hơn 2 tuần, anh đưa bức thư anh đã viết rất lâu rồi cho cô ấy và chờ đợi hồi âm.

...

Quãng thời gian đó thật sự rất hạnh phúc, lần đầu tiên anh biết cảm giác yêu thương 1 người là như thế nào, hồi đó anh chăm học và hiền lắm. Ngay sáng sớm mai, cô ta đã chạy lại đưa bức thư cho anh khi anh vừa bước tới trường và tặng cho anh 1 cái hôn ở má thật nhẹ, mọi người xung quanh ồ lên làm anh ngại ghê luôn. Chạy nhanh vào lớp mở bao thư ra đọc, trong đó chỉ ghi vồn vện 1 câu thôi:

“ Tớ cũng thích ấy , hi hi ”.

Lúc đó anh đã rất vui, còn nhảy cẫng lên ôm hôn tất cả những người bạn cùng lớp, ai cũng bảo anh như thằng điên vậy.

Và thế là tuy anh chính thức quen nhau luôn ngày hôm đó, bọn anh quen nhau cho đến khi ra trường. Kết thúc lễ tốt nghiệp cô ấy đã thả thẻ vào tai anh :

“Em muốn làm quản lý trong khách sạn của ba anh, giúp em nhé”.

Anh nghe xong cũng gật đầu và suốt từ hôm đó cô ta luôn nhắc đi nhắc lại với anh chuyện này. Vì cô ta tốt nghiệp loại giỏi nên anh cũng thử xin ba anh. Ba ruột của anh chứ ko phải ba dượng đâu.

Anh xin mãi ko đc vì ba anh là 1 người rất nguyên tắc, ko thể trong 1 lúc mà trèo cao thế được, hơn nữa khách sạn ba anh là 1 khách sạn lớn có danh tiếng nên việc tuyển chọn lại càng gắt gao.

Anh ko còn cách nào khác là phải từ chối lời đề nghị của cô ta. Thế là cô ta ùng ùng bỏ đi, 3 ngày liền ko thèm nghe điện thoại và trả lời tin nhắn của anh. Vì thương cô ấy, anh sốt ruột tìm đến nhà cô ấy. Hỏi 2 bác thì họ cứ bảo:

“ Thanh đi chơi rồi cháu ơi”.

Nghe thế mà anh vẫn dại dột đứng chờ, ngày này đến ngày khác cô ta vẫn ko chịu gặp.

Hôm đó anh cứ nghĩ mình đã hết hi vọng và thất thểu bước về,cũng chính hôm đó anh gặp cô ta đang cặp kè với 1 gã đàn ông lớn tuổi vào trong 1 khách sạn 5 sao. Anh cố gắng lại gần hơn để quan sát, anh cũng âm thầm bước vào khách sạn theo dõi 2 người họ.

Ko còn gì đau hơn.Anh đã nghe họ nói chuyện với nhau thật tình tứ.

- Anh hứa rồi đấy nhé, phải chúc vụ thật cao đấy.

- Oki , anh hứa mà , cho anh hun cái nào.

Thì ra đó là tổng giám đốc của khách sạn 5 sao đó,ông ta đang muốn lợi dụng cô ta, cô ta biết điều đó nhưng vẫn dấn thân vào chỉ vì 1 chữ “ Tiền ”.

Anh đau khổ, hụt hẫng, trái tim anh lúc đó tổn thương như có ai đang bóp nghẹn.Lặng lẽ bước về, giam mình trong phòng 1 tuần trời ko thèm ăn uống,ko thèm nói chuyện với ai, cô ta biết vậy mà ko 1 lần ghé thăm. 15

16 Vài ngày sau nghe bạn bè anh báo 1 tin :

“ Con Thanh nó được làm giám đốc kinh doanh của 1 khách sạn 5 sao rồi đó, nghe nói vài tháng nữa nó lấy ông tổng đó và đi theo ông về Mỹ sống luôn” .

Ôi trời! nhóc ko hiểu cảm giác lúc đó đâu,đau như có hàng ngàn con dao đang cứa.Cũng vì chuyện đó nên anh cứ suốt ngày ngồi ôm đàn ghita sáng tác vớ vẩn rồi tự mình hát và thu âm lại,chẳng hiểu sao thằng bạn nghịch phá post lên mạng và trở thành 1 ca khúc hot nhất lúc đó. Cũng chính vì thế mà anh bắt đầu được bước chân vào nghệ thuật.Vất bỏ quá khứ, trải qua bao nhiêu khó khăn mấy năm qua,cuối cùng anh cũng được thành quả như ngày hôm nay. Hi hi.

- Rồi sao nữa ? rồi chị ta quay lại à? __ Nhỏ tò mò hỏi tiếp.

- Ủ ! Cô ta mới quay về Việt Nam hơn 1 tháng và cứ tìm anh suốt.

- Kể tiếp đi. __ Nhỏ vẫn đang chăm chú lắng nghe và nhìn khuôn mặt của Việt đang buồn bã.

- Thời gian gần đây cô ta đòi trở về bên anh, cô ta bảo chồng cô đã bị vào tù vì làm ăn ko chân chính gì đó, cô ta rất hối hận vì ngày xưa rũ bỏ anh. Mong anh cho cô ta 1 cơ hội cuối cùng, nhưng nhóc cũng thừa biết điều đó là ko thể.

- Ủ! Phải rồi, ko thể. Anh suy nghĩ sáng suốt đấy __ Nhỏ đồng tình với Việt.

- Và thế rồi chị ta làm loạn lên thế này à?

- Ủ! Anh ko nghĩ cô ta lại xấu xa , tồi tệ đến vậy. Lúc cô ta đối xử với anh như thế anh chỉ muốn bóp chết cô ta nhưng ko có cơ hội, hôm nay tiện có chuyện của nhóc nên anh trút giận luôn... ko giận anh chứ?

- Ko đâu, anh ngốc lắm, nghe anh kể mà thấy thương anh ghê.

- Thương anh rồi à? __ Việt mỉm cười hỏi nhỏ.

- Thương cảm ấy, đừng nghĩ linh tinh.

Nhỏ nắm lấy tay Việt thật chặt, chỉ vì thương cảm với quá khứ của Việt thôi, nhưng đối với Việt đó là cái nắm tay thật thần kỳ và ấm áp.

- Anh phải luôn mỉm cười dù có bất cứ chuyện gì, hiểu chưa?

- Anh hiểu mà, nãy giờ anh có khóc đâu , hà hà.

- Ngốc. Về thôi.

Cuộc nói chuyện hôm nay kéo dài đến gần 3h đồng hồ, có lẽ hôm nay nhỏ đã hiểu Việt hơn.1 tín hiệu tốt phải ko?

Nhật ký hôm nay nhỏ đã viết:

“18/07/09.

Hơn 12h đêm rồi, thế là đã qua 1 ngày mới rồi. Hôm nay tao đã ngồi lắng nghe tâm sự quá khứ của anh Việt. Thương anh ấy ghê, có lẽ anh ấy hơi giống tao mà nhỉ? Chị ta là 1 người ko đáng được yêu thương, 2 cái tát vừa rồi chưa đủ để bỏ qua những gì chị ta đã làm. Nhưng bao dung mà sống vậy.

Này anh! “Sống là phải nếm trải hết những gia vị: Chua, cay, đắng, mặn, ngọt ... Thì mới gọi là cuộc sống đích thực”.

End Chap 4 16

5. Chương 5

17 Chap 5 : Nỗi đau quá khứ .

Thấm thoát thời gian cũng trôi qua được 1 tháng, tình cảm của cả 2 có vẻ tốt hơn. Chỉ ngày mai thôi sẽ qua 1 tháng mới và Việt sẽ bận bịu với hàng tá kế hoạch mới cần được hoàn thành trong năm. Có lẽ khoảng thời gian của nhỏ và Việt sẽ càng ngày càng thu hẹp lại. Biết thế nên Việt cố tình dành trọn 1 ngày còn lại để ở bên nhỏ.

Vẫn là những tin nhắn đánh thức nhau buổi sáng sớm. 2 cô cậu lại tung tăng trên phố, khác với mọi hôm. Hôm nay Việt chỉ muốn lang thang đến chỗ bí mật của 2 đứa nói chuyện thôi.

- Ấy da ! Tối rồi, nhớ chỗ này quá _ Việt vươn tay đặt lên vai nhỏ và nhắc bóng nhỏ lên thanh đá bí mật.
- Ko cần đâu, để em tự lên _ Ồ ! nhỏ bắt đầu xưng hô anh – em với Việt rồi đây.
- Chính chỗ này anh đã gặp nhóc, hì .
- Ừ !
- Mà sao đi đâu nhóc cũng mang theo con gấu này thế?
- Tri kỉ mà .
- Anh chạm vào nó được ko?
- Nè _ Nhỏ đưa gấu cho Việt vuốt ve và ko quên dặn dò phải cẩn thận.
- Sao nó tên “Mất” _ Việt tò mò muốn biết tất cả mọi chuyện về nhỏ.
- Chuyện dài lắm ... Nhỏ thở dài.
- Hôm nay anh dành cho nhóc nguyên 1 ngày mà, kể đi.
- Anh thật sự muốn nghe hả?
- Rất muốn.
- Thế thì nhất định anh phải kiên nhẫn, chú ý lắng nghe. Đói ko đc ăn, khát ko đc uống. Còn 1 yếu tố quan trọng nữa là “ CẤM NGỦ GẬT ”. Em là tiến sĩ gây mê loại 1 đó _ Nhỏ nhăn răng cười.
- Rùng rợn thế cơ à, anh sẽ cố hìhi.

Vậy là nhỏ bắt đầu kể lại bí mật của 2 năm trước. Câu chuyện được bắt đầu...

“ Đó là vụ tai nạn 3 năm trước đã cướp đi đôi mắt thật đẹp của nhỏ, lúc đó nhỏ suy sụp, chán nản cuộc sống. Gần như 4 tháng trời ko tìm được người hiến giác mạc. Bác sĩ nói nếu ko phẫu thuật sớm thì nguy cơ bị mù là mãi mãi. Nhỏ càng tuyệt vọng và mất dần niềm tin. May mắn là bên cạnh nhỏ luôn có gia đình và Nam (bạn trai của nhỏ) luôn quan tâm, động viên, chăm sóc.

Nam hay ghé nhà dẫn nhỏ đi dạo chơi và tâm sự những điều xảy ra trong cuộc sống cho nhỏ nghe. 2 người đã quen nhau đc 1 năm trước, lúc đó nhỏ tròn 18t, còn Nam 22t. Tình cảm tuổi mới lớn thật hồn nhiên , vô tư. Nó đẹp như phim Hàn ấy, tình cảm giữa nhỏ và Nam càng ngày càng khăng khít.

Hôm đó Nam qua dẫn nhỏ đi khám mắt định kỳ, nhưng nhỏ lại ko chịu đi. Hôm nay nhỏ muốn dành thời gian nói chuyện với Nam. Thực ra nhỏ đã muốn nói rất lâu rồi nhưng Nam ko để cho nhỏ 1 cơ hội nào hết. Cả đêm suy nghĩ đắn đo, cuối cùng nhỏ lấy hết can đảm để nói, dù đó là điều nhỏ ko hề muốn.

- Em ko muốn làm gánh nặng cho anh, nhìn anh sớm hôm tận tâm chăm lo cho em, thật sự em thấy có lỗi lắm.

- Sao em nói vậy? __ Nam vội hỏi nhỏ.

- Em ... em muốn chia tay, em ko muốn sống trong mặc cảm. Anh ... hãy đi tìm hạnh phúc mới cho riêng mình đi. __ Sống mũi nhỏ cay cay, khóe mắt thì rưng rưng nước mắt.

- Em nói gì cơ? Tại sao lại thế? Anh đã làm sai điều gì? Em nói đi __ Nam cuống lên hỏi dồn dập.

- Coi như em cầu xin anh, 1 lần thôi, anh hãy đồng ý đi. __ 2 hàng nước mắt chợt tuôn rơi.

- Anh ko thể!!! Em bị sao thế? __ Nam lắc mạnh người nhỏ và nước mắt từ đâu tuôn ào ạt.

- Anh biết nhiều ngày qua em đã rất buồn nhưng anh vẫn muốn ở bên chăm sóc em đến suốt đời.

- Em ko thương anh nữa, tránh xa em ra __ Nhỏ xô Nam ra xa và mò tìm chiếc gậy để ra khỏi phòng.

- Sao em đối xử với anh thế này chứ, anh ko tránh, ko chia tay, ko gì hết. Anh sẽ lấy em, anh sẽ là đôi mắt của em, em hiểu chưa? __ Nam chạy kéo tay nhỏ lại và quăng cái gậy vào 1 góc tường.

- Nhưng em ko muốn, em ghét anh. __ Nhỏ giẫy giụa đẩy Nam ra khỏi phòng và nước mắt tuôn xối xả.

Cuộc giằng co khiến cả 2 dường như điên loạn, Nam đã khóc rất nhiều, cầu xin nhỏ đừng chia tay nhưng nhỏ vẫn kiên quyết ko thay đổi.

Nam mồ côi từ nhỏ nên cậu luôn khao khát có được 1 mái ấm gia đình thật sự, cậu đã coi gia đình nhỏ như gia đình của mình, và nhỏ là người Nam yêu thương nhất trên thế gian này.

Cả 2 đã ôm nhau khóc nức nở, lúc này cả thế giới dường như chỉ còn sự tồn tại của 2 người.

Và cũng chính hôm ấy nhỏ đã ... “trao cho” Nam thứ quý giá nhất của 1 người con gái. Lúc này cả 2 mất hết suy nghĩ, chỉ biết làm theo lời mách bảo của trái tim, 2 người cứ dần sâu, dần sâu vào mà ko thể dừng lại đc. 17

18 Mọi chuyện cũng đã xảy ra, Nam nghĩ mình phải có trách nhiệm hơn trong cuộc đời của nhỏ. Nhiều lần nhỏ đã từng nói với Nam là muốn được hát trên 1 sân khấu lớn để tặng riêng cho Nam, nhưng với đôi mắt mù thì nhỏ ko thể.

Hôm ấy Nam về nhà suy nghĩ rất nhiều, Nam muốn đánh đổi đôi mắt của mình để cho nhỏ được nhìn thấy ánh sáng. Thực ra chuyện này Nam đã đắn đo suy nghĩ từ khi nhỏ bị tai nạn và ko nhìn thấy được nữa, nhưng cứ sợ nhỏ tổn thương khi biết được sự thật nên cậu cứ chần chừ mãi. Cả buổi tối Nam thức trắng đêm suy nghĩ “ Nên hay Ko ” về vấn đề này.

Ngày sáng sớm mai Nam quyết định đến bệnh viện gặp Bác sĩ để nói hiến giác mạc cho nhỏ.

- Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa? __ Ông bác sĩ hỏi lại cho chắc chắn.

- Vâng, cháu đã suy nghĩ rất kỹ __ Nam kiên quyết.

- Nhưng ... Mong bác sĩ giúp cháu 1 điều .

- Tôi hiểu cậu đang muốn nói điều gì.

- Vâng! hãy giữ bí mật với An và cả gia đình An nữa.

Ông bác sĩ ko còn cách nào khác nên đành phải chấp nhận quyết định của Nam. Ngay trong ngày hôm đó, họ đưa Nam đi khám tổng quát, kiểm tra tình trạng sức khỏe ...

Vài ngày sau Nam lên bệnh viện để nhận kết quả kiểm tra.

Sét đánh ngang tai khi cậu đọc tờ giấy khám sức khỏe, Nam bị ung thư gan thời kỳ cuối, chỉ có thể sống được vài tháng nữa thôi.

...

Thảo nào hơn 1 năm qua Nam liên tục bị đau, ăn vào là ói ra, cơ thể hay mệt mỏi, chóng mặt... Nhưng lúc đó Nam chỉ nghĩ do làm việc quá sức và học hành căng thẳng nên vậy thôi.

Nam đau đớn, im lặng ôm hết nỗi đau vào mình mà ko nói với ai biết, kể cả nhỏ ... người mà cậu thương yêu nhất.

3 ngày liền Nam ko ghé qua tâm sự với nhỏ, nhỏ lo lắng gọi điện thoại tìm gặp Nam. gạt hết nỗi đau, cậu can đảm đến nhà nhỏ và dắt nhỏ đi dạo công viên như mọi ngày.

...

Hôm đó là 1 ngày nắng đẹp, không khí ko oi bức nóng nực như thường ngày.

- Anh này! Anh biết tin gì chưa?

- Tin gì em?

- Hôm kia ấy, bác sĩ gọi điện thoại cho nhà em báo là có người chịu hiến giác mạc cho em , em vui ơ là vui, cầm điện thoại gọi điện cho anh nhưng anh tắt máy mất tiêu à.

- Tốt quá __ Nam nhẹ nhàng thốt lên.

- Anh ko vui khi em sắp đc sáng mắt à? Anh sợ mình ko còn là đôi mắt của em nữa à?

- Đâu có , anh vui ko nói nên lời đấy chứ __ Nam xoa đầu nhỏ thật dịu dàng.

Nhưng lúc đó nhỏ ko hề nhìn được khuôn mặt của Nam đang đổi sắc như thế nào. Đó là 1 ánh mắt đầy mãn nguyện pha 1 chút thương đau và cầu mong nhỏ luôn được hạnh phúc.

- Anh này ! Khi em sáng mắt chúng mình sẽ làm đám cưới nhé __ Nhỏ nắm chặt tay Nam và dựa đầu vào bờ vai vững chắc của Nam.

- Tất nhiên rồi __ Nam gượng cười.

- Em muốn chúng mình sinh ra những đứa con thật xinh xắn, em sẽ tranh thủ ở nhà chăm sóc chúng, còn anh đi làm nuôi gia đình. Hihi , anh muốn có mấy đứa? __ Nhỏ cứ thả hồn mơ màng, tưởng tượng ra 1 gia đình nhỏ tuyệt đẹp và đầy hạnh phúc.

- Càng nhiều càng tốt, hi __ Sống mũi Nam cay xè.

- 7 đứa nhé ! Em thích số 7, con tui mình sẽ là những đứa trẻ thật xinh như ba mẹ nó , anh nhỉ ? hihi __ Nhỏ vẫn vô tư tưởng tượng cái khung cảnh ấy.

Qua ngày mới , nhỏ bắt đầu phải chuẩn bị mọi thứ vào nhập viện để tiến hành phẫu thuật trong thời gian nhanh nhất. Nhỏ cứ khẳng khẳng muốn gặp người cho giác mạc nhưng bác sĩ cứ bảo người ấy ko thích gặp ai cả. Nhỏ bướng bỉnh ko chịu làm phẫu thuật nếu ko đc gặp tạ ơn người đó.

Ko còn cách nào khác Nam đành phải tạo ra 1 vở kịch nhỏ với sự tham gia diễn xuất của Ông bác sĩ và Chị y tá.

1 căn phòng bệnh với 1 thanh niên nằm im trên giường ho những đợt ho dồn dập, hơi thở mỗi lúc 1 khó khăn. Nhỏ lặng lẽ bước vào, vì ko thể nhìn nên nhỏ ko nhận ra người đó chính là Nam.

- Em chào anh . Em là người mà anh sẽ cho giác mạc. __ Nhỏ nhẹ nhàng khẽ nói.

Nam im lặng ko nói gì cả, vì sợ phát hiện ra giọng nói của Nam nên y tá đã nói với nhỏ “ Người cho giác mạc bị câm”.

- Cậu ấy bị câm nên ko trả lời em được đâu, chỉ nghe thôi.

1 căn phòng toàn màu trắng, 1 cô bé mù và 1 chàng trai câm ngồi im lặng, cả 2 chỉ nghe được tiếng thở của nhau thôi.

- Em biết anh ko nói được, thế anh chỉ cần nghe thôi cũng được.

- Em rất muốn gặp anh để nói lời cảm ơn chân thành đến anh. Tuy ko thể thấy anh nhưng trong tưởng tượng của em , chắc anh là 1 người cực kỳ tốt bụng và dễ thương. __ Nhỏ mỉm cười. 18

19 Nam vẫn chỉ biết im lặng khẽ nhìn khuôn mặt ngây thơ của nhỏ.

- Em sẽ quý trọng đôi mắt của anh, khi sáng mắt em lại đến thăm anh. Cảm ơn anh vì đã cho em có thêm niềm tin vào cuộc sống. Nếu thật sự có kiếp sau thì em sẽ đền bù cho anh nhiều hơn thế này nữa.

Dòng nước mắt tuôn trào như chảy ngược vào tim. Nam chỉ muốn lao tới ôm chầm lấy nhỏ và khóc thật lớn. Nam ko nói , chỉ toàn tiếng nấc nhẹ.

- Em cầm tay anh được chứ ? __ Nhỏ mò mẫm đôi tay của Nam và cầm thật nhẹ.

- Tay anh ấm thật đấy, y như bàn tay của bạn trai em ý, hì hì, chắc nó phải đẹp lắm phải ko?

Nghẹn cả cổ họng, Nam nắm chặt tay lại và bịt miệng khóc. Nước mắt tuôn ko ngừng.

- Anh khóc à? anh đừng khóc ... khóc nhiều sẽ mệt hơn đó. Em rất quý anh. Anh có thể nhận em làm em gái anh ko?

Ko 1 tiếng nói nào được thốt lên.

- Anh im lặng nghĩa là anh đồng ý rồi , hihi . Cảm ơn anh lắm lắm, anh hãy cho em biết gia đình của anh để em sẽ thay anh chăm sóc họ.

Lúc này thật sự Nam ko cảm lòng được nữa, cậu muốn khóc to lên, quặn thắt trong tim khi nhìn nụ cười vô tư của nhỏ.

Chị y tá đứng kế bên cũng ko thể cầm lòng. Nam ra hiệu cho chị y tá đưa nhỏ ra ngoài.

- Cậu ấy mệt rồi, để chị dìu em ra ngoài nhé. __ Y tá nhẹ nhàng nâng nhỏ đứng dậy.

- Em muốn tâm sự nữa mà chị.

- Nhưng cậu ấy rất mệt.

- ... Vâng ... em đành ra vậy, cho em ôm anh 1 cái heng.

Thế là nhỏ vòng tay ôm Nam thật chặt, nhỏ cảm giác “Sao bờ vai này thân thuộc đến thế?”.

- Anh nhớ giữ gìn sức khỏe nha , em đi nè. Người anh ấm cực, cảm ơn anh rất rất nhiều, em chào anh !!!.

Nói xong chị y tá dắt nhỏ ra ngoài để lại 1 mình Nam đang khóc và khóc trong căn phòng trắng lạnh buốt. Những giọt nước mặn cứ liên tục rớt xuống , Nam ko nghĩ lúc này cậu yếu đuối đến thế.

Đc 1 lúc , Nam phải nhanh chóng thay đồ rồi chạy ra ngoài tìm nhỏ.

- Em gặp anh ta rồi chứ?

- Rồi anh à ! Anh ấy thật tốt bụng và đáng iu, em đã cầm tay và ôm anh ấy, anh ko ghen chứ?

- Ko đâu.

- Em biết mà, em muốn ở lại tâm sự với anh ý nhiều hơn nhưng chị y tá bảo anh ý mệt và cần phải nghỉ, hic hic.

- Em phải để anh ta nghỉ chứ.

- Em hiểu mà, thế thì em mới ở đây nói chuyện với anh chứ, hề hề.

... Nam im lặng cười nhạt.

- Làm sao để anh ý ko chết hã anh?

- Số phận mà ! ai cũng rồi phải chết, em đừng suy nghĩ nhiều. __ Khuôn mặt Nam lúc này đang rất buồn nhưng vẫn cố tỏ ra “ ko có gì ”.

- Em muốn làm 1 điều gì đó cho anh ý, em phải làm gì?

- Chỉ cần em sáng mắt và sống thật hạnh phúc là được.

- Sao anh biết?

- Anh đoán.

- Hi vọng là vậy ^^ __ nhỏ vẫn vô tư , hồn nhiên chẳng nghĩ vấn đề gì cả.

Nam dịu nhỏ ra ghé đá trong bệnh viện ngồi nói chuyện.

- Em này ! Hôm em mỗ chắc anh ko ở cạnh em đc rồi.

- Ô! Anh đi đâu?

- Anh phải đi khảo sát thực tế để chuẩn bị làm báo cáo tốt nghiệp. Ko đi ko đc.

- Dời ngày lại ko đc hả anh?

- Đi nhiều người mà, đâu thể thay đổi đc.

- Oaoa, ko biết đâu, muốn anh ở bên cơ __ Nhỏ nũng nịu.

- Thôi mà ! Anh chỉ đi 2 ngày thôi, rồi anh sẽ về mua quà cho em.

- Ko cần, ghét thật, em tự về. __ Nhỏ thất vọng cầm gậy bỏ đi.

- Năn nỉ người yêu bé nhỏ á, anh phải làm gì em mới chịu? __ Nam chạy theo choàng tay qua vai nhỏ.

- Công em từ đây về nhà, ko taxi, ko xe buýt, bằng đôi chân của anh.

- Ok .

Nam khum người xuống công nhỏ lên lưng và đi 1 quãng đường dài 20p để về được tới nhà.

- Anh ! Vai anh ý vững chắc như anh vậy đó. Ôm anh mà em cứ ngỡ là anh ko à, hề hề.

Nhỏ cười hồn nhiên vui vẻ, còn Nam ... những giọt nước mắt bỗng lăn dài trên má. Ko muốn bị phát hiện, Nam vẫn tiếp tục giả bộ vui cười , mặc cho những giọt nước mắt chảy xuống ướt cả ngực áo.

- Anh ! Thế là em sẽ đc ung dung bước vào lễ cưới và đc chứng kiến quá trình con em và anh lớn lên từng ngày, từng ngày. Em sẽ cố gắng nuôi chúng thật tốt.

- Ủ! Anh tin em sẽ làm đc.

- Sao anh buồn thế? Ko muốn cưới em à?

- Đâu nào , anh đang cười hoác miệng đây này.

- Đâu đâu? __ Nhỏ lấy tay banh miệng Nam ra thật lớn.

- Ó ! Nước ... nước gì thế này? __ Nhỏ chạm tay vào má Nam.

- À ... à ... mồ hôi đó, đường xa thế này mà.

- Ủ nhỉ ? em quên mất, cho em xuống ... cho em xuống.

- Sắp về rồi, để anh công em thêm 1 đoạn.

- Nhưng anh mệt!!!

- Anh ko sao.

- Tình hình là anh muốn bị hành hạ ư? Ồ zè ... chiều anh luôn ... Đi nhanh nào chú ngựa của ta , ha ha ha __ Nhỏ cười giòn giã và nhảy cẫng. 19

20 Nam mệt lắm, mỗi nhật dần đi, nhưng vẫn ráng nở 1 nụ cười thật mãn nguyện.

Tình hình sức khỏe của Nam mỗi lúc một nặng hơn, cậu ko còn biết mình sống được bao lâu nữa. Hôm nay hơi thở của cậu khó đi nhiều so với mấy ngày trước. 4 ngày nữa phẫu thuật Nam sợ ko đủ sức nên ráng ăn thật nhiều cho khỏe hơn, nhưng càng ăn càng ỏi ra hết.

23/06/07

Hôm nay đã tới ngày phẫu thuật mắt cho nhỏ.

- Nam đâu con? __ Mẹ hỏi nhỏ.
- Ảnh đi làm báo cáo tốt nghiệp rồi, 2 ngày nữa mới về.
- Thế à? sao nó ko gọi điện báo?
- Ko sao mà mẹ, rồi ảnh sẽ về, mẹ đừng trách ảnh nha nha.
- Ủ ! Giữ tâm trạng thoải mái để mổ thật tốt nhé con.
- Vâng, con biết rồi.

Ca phẫu thuật bắt đầu đc tiến hành, đã 7 tiếng trôi qua mà vẫn chưa thấy mọi người mở cửa ra, nỗi lo của gia đình nhỏ càng tăng cao. Mẹ nhỏ cứ khóc và cầu nguyện, Ba nhỏ thì úp mặt xuống sàn, chị nhỏ lại dựa đầu vào cột thờ dài, Gì, Cậu nhỏ thì mỗi người ngồi 1 góc. Đến tận giờ phút này họ vẫn ko biết ai là người hiến giác mạc cho con gái họ.

...

“Kéttttttt” Cánh cửa đc mở ra, tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về cánh cửa, mọi người đứng dậy chạy ủa lại.

1 chiếc giường bệnh đẩy nhỏ qua phòng hồi sức, vết mổ ở mắt đc băng trắng xóa và môi nhỏ nhạt màu ko còn giọt máu.

- Con tôi ổn chứ bác sĩ? __ Ba nhỏ vội vã hỏi bác sĩ.
- Ca mổ thành công tốt đẹp, cô bé đang hôn mê. Mọi người yên lặng để cô bé tỉnh rồi trò chuyện.

Gia đình chạy ủa theo đẩy nhỏ vào phòng mà quên mất đằng sau cánh cửa kia có 1 người đang thoi thóp , bất tỉnh nằm cô đơn, lạnh lẽo.

Nam và nhỏ đc chuyển qua phòng hồi sức cách nhau 1 dãy phòng.

Phải tới 2 tuần nhỏ mới đc tháo băng mắt, từng ngày trôi qua là từng giờ từng phút nhỏ chờ mong đc thấy ánh sáng trở lại. 2 ngày trôi qua rồi mà vẫn chưa thấy Nam vào thăm, nhỏ đợi chờ trong buồn bã. Nhỏ muốn đến thăm ân nhân nhưng bác sĩ nói khéo cậu ta đã chết sau ca phẫu thuật rồi, nỗi buồn của nhỏ nhân đôi.

...

Trong 2 ngày đó, Nam đang cố gắng tập wen dần với cuộc sống trong bóng tối bao trùm. Nam chăm chỉ tập đi đứng bình thường, cố gắng ko vấp ngã để khi gặp nhỏ ko bị phát hiện ra bất cứ 1 điều gì, cậu đang rất cố gắng...

4h chiều, 25/06/07.

Y tá dẫn Nam đến trước cửa phòng nhỏ, mở cửa và để Nam tự đi vào. Nhỏ đã ngủ rồi, mọi người tranh thủ về để chút nữa lại đến chăm nhỏ.

Nam mò mẫm cái ghế cạnh giường bệnh nhỏ đang nằm.

- Buppp !!! __ 1 tiếng động lớn vang lên.
- Ai đấy ? __ Nhỏ tỉnh giấc.

- Anh đây mà. __ Nam cố đứng dậy tìm cái ghế và ngồi lên.
- Anh hả? Em chờ anh cả 2 ngày trời, nhớ anh quá __ Giọng nhỏ hơi trách móc.
- Anh vừa về nên tranh thủ vào thăm em luôn.
- Ca mở thành công anh ạ ^^ hi hi.
- Y tá nói với anh rồi, chúc mừng em.
- 2 tuần nữa em mới đc tháo băng, nôn nóng đc nhìn thấy anh quá.
- Hi ! từ từ cũng đc mà, anh có chạy đi đâu đâu mà lo.
- Anh ân nhân chết rồi anh ơi, em muốn khóc lắm, anh đưa em đến lễ tang anh ấy đi.
- Anh ta ko làm lễ tang.
- Hic ! Vâng ...
- Chuyến đi tốt ko anh?
- Rất tốt __ Nam mò mẫm tay nhỏ và nắm chặt.
- Sao thế anh? Hôm nay anh lạ lắm __ Nhỏ nghi ngờ có chuyện gì đó xảy ra với Nam thì phải.
- Anh vẫn thế mà, chắc tại anh nhớ em quá thôi __ Nam cười buồn.
- Ôm em đi. 20

21 Nam nhẹ nhàng quàng tay ôm nhỏ, dường như mọi động tác rất thuần thục và khéo léo.

- Quà e đâu?
 - À ! đây __ Nam tìm con gấu bông vừa đặt lên bàn và đặt vào tay nhỏ.
 - Gấu bông à? nó màu gì ?
 - Màu nâu đậm.
 - Lông nó mượt ơ là mượt, em thích nó, em sẽ giữ gìn cẩn thận.
 - Ủ ! hi ...
 - Tên nó là gì hả anh?
 - Nó chưa có tên, em đặt đi.
 - Xem nào ... ừmmmm ... “ Tim ” há.
 - Sao lại “Tim”?
 - Ý nghĩa là tuy 2 trái tim mà 1 đó , hè hè.
 - Tên đặc biệt á __ Nam mỉm cười nhưng trong lòng cậu quặn đau.
- Nam muốn nhìn lại khuôn mặt nhỏ 1 lần nữa nhưng cậu biết rõ đó là điều ko thể... cậu đã yếu đi rõ rệt, khuôn mặt hốc hác hơn, nam chỉ muốn ngủ hoài thôi.
- Có lẽ anh sẽ bận làm báo cáo trong 2 tuần tới, anh ko thường xuyên ghé thăm em đc, lúc nào rảnh anh lại ghé thăm em.Vài tuần nữa anh đi thực tế ở miền trung thêm 3 ngày nữa. Em ko buồn anh chứ?
 - Lại đi __ Nhỏ thở dài ...
 - Anh sẽ lại sớm về mà , em cứ nghỉ ngơi đi cho khỏe, anh sẽ nói lại 2 bác. Em ngủ ngoan nào.
 - Vâng, đành vậy...

Mấy ngày trôi qua , Nam vẫn thường xuyên ghé thăm nhỏ vào buổi tối khuya khi ko còn ai trong bệnh viện chăm nhỏ.Thế mà nhỏ ngủ say ko biết gì cả.

6. Chương 6

22 Chap 6 : Sống và chết.

07/07/09

2 tuần chờ đợi cuối cùng cũng đã đến, hôm nay là ngày nhỏ đi tháo băng mắt. Nam rất muốn đến bên nhỏ nhưng ko thể vì cậu đã hoàn toàn yếu, cậu đã nằm trong bệnh viện từ khi phẫu thuật xong mắt cho nhỏ. Hơi thở Nam yếu dần đi, cậu ko còn đủ sức để làm gì nữa.

- Anh Nam đâu rồi mẹ?

Chưa kịp trả lời thì ba nhỏ chen vào nói :

- Ba quên mất, hôm qua nó gọi điện báo là phải đi thực tế mấy ngày nên ko thể chứng kiến con tháo băng đi.

- Sao anh ko nói gì với con?

- Nó phải đi gấp, ko sao đâu con, nó về sớm thôi.

Thực ra hôm qua khi ông vào thăm tình hình sức khỏe con gái mình thì bắt gặp Nam đang mò mẫm ngoài cửa phòng nhỏ. Ông đã bàng hoàng khi nhìn thấy Nam chống gậy đóng cửa phòng nhỏ lại. Ông tiến lại gần dìu Nam và muốn nói chuyện với cậu. Nam ko thể giấu đi nữa nên đành phải kể hết sự thật cho ba nhỏ nghe và xin bác giữ bí mật về chuyện này.

...

Bác sĩ bắt đầu tháo băng, 1 vòng , 2 vòng , rồi 3 vòng ... từ từ lớp băng đi tháo hẳn ra. Mọi người đang nôn nao chờ đợi nhỏ mở mắt, riêng ba nhỏ cứ buồn buồn thương cho Nam.

1 ánh mắt đang nheo mày dần dần hé mở, những hình ảnh mờ ảo lung linh từ từ đi rõ hẳn. Gia đình và nhỏ đều vui sướng khi chứng kiến điều đó, nhỏ nhận ra tất cả mọi người và ai cũng rơi nước mắt.

...

Ông bác sĩ và chị y tá biết hết tất cả nhưng lỡ hứa với Nam rồi nên ko thể hé môi, có lẽ hôm nay Nam sẽ ko qua khỏi mắt. Trong khi mọi người đang dìu nhỏ về nhà. Chị y tá đã đấu tranh tư tưởng rất nhiều, nên cho nhỏ biết hay ko? chần chừ thì sẽ muộn mất.

Vài phút sau y tá chạy theo mọi người và nói có chuyện riêng muốn nói với nhỏ, gia đình nhỏ ko biết chuyện gì cả, riêng ba nhỏ biết ý nên nói mọi người cứ để nhỏ đi với y tá 1 lát, cả gia đình ngồi ngoài ghế đá đợi.

...

Ba nhỏ suy nghĩ 1 chút rồi cũng quyết định kể hết tất cả sự thật ọi người nghe, ai cũng cảm động và muốn cảm tạ những tình cảm to lớn Nam dành cho nhỏ. Và thế là mọi người cũng lặng lẽ đi theo nhỏ từ phía sau.

- Chị đưa em đi đâu vậy?

- Đến 1 nơi, nhanh lên em __ Chị y tá dìu nhỏ bước đi hối hả.

- Em phải tuyệt đối bình tĩnh nhé!

- Chuyện gì mà quan trọng thế hả chị?

- Im lặng và đi theo chị.

- Vâng __ Nhỏ tò mò muốn biết ngay.

Phòng 101.

- Phòng ai đây chị? Mình vào đây làm gì?

- Yên lặng nào, bình tĩnh em nhé __ Y tá vẫn nhẹ nhàng nói.

Tiến lại gần giường bệnh, 1 thanh niên đang nằm thoi thóp ko cử động, đôi mắt thì lim dim, hơi thở khó nhọc, khuôn mặt gầy hốc hác và môi nhạt màu dần.

- Em nhận ra ai ko?

- Em ... em ... Đây ko phải anh Nam của em sao?

- Em còn nhận ra là tốt rồi, đây chính là Nam, người yêu em bằng cả trái tim đấy.

- Anh .. anh Nam .. sao anh lại nằm ở đây, anh đi thực tế miền trung mà? Anh bị gì thế này ... anh ơi !!!!
Tỉnh dậy nói chuyện với em đi __ Nhỏ lắc mạnh Nam và nước mắt tuôn ào ạt.

Nam vẫn nhắm nghiền mắt chưa tỉnh lại.

- Anh ấy bị gì chị? bị gì? chị nói đi ... huhu ..

- Cậu ấy bị ung thư gan thời kỳ cuối, suốt mấy tháng nay Nam luôn cố che giấu mọi người, chị rất tiếc nhưng .. nếu chị ko làm thế này có lẽ em sẽ hối hận mất. __ Y tá bắt đầu sụt sịt ứa nước mắt.

- Ko huhuhuhuhuhuhu ... Em ko tin ... Anh ơi ! tỉnh dậy ... aaaaaaaaaaaaaa __ Nhỏ gào thét trong đau đớn.

Nam dần dần mở mắt và cất 1 giọng nói thật yếu ớt.

- Ai ... đấy ...?

- Anh ơi ... là em ... An của anh đây, huhu.

- An, em đâu? sao...em...ở...đây?em...ngồi đâu?__ Nam quơ tay tìm nhỏ với 1 giọng nói đứt quãng nhưng gấp gáp. 22

23 - Anh ko thấy em sao? em đang ở trước mặt anh đây mà... mắt anh làm sao thế, anh ko thấy em sao????

- Sao em... biết ... anh ở đây? __ nam mò mẫm khuôn mặt nhỏ.

- Mắt em... sao rồi?em thấy mọi thứ ... chưa? Anh ... xin lỗi vì ... ko chứng ... kiến em ... tháo băng đc... Anh xin lỗi.

- Vậy là sao hả anh? __ Nhỏ khóc đến nghẹn lời, tin quặn thắt, chị y tá đứng kế bên cũng ko thể cầm nước mắt.

- Sao anh ko thấy em? ... Vậy là sao, anh nói đi __ Nhỏ toáng lên.

- Huhuhuhu ...

- Cậu ấy chính là người hiến giác mạc cho em đấy An à.

Ko thể tin vào tai mình, nhỏ hoàn toàn suy sụp tất cả.

- Gì cơ ? ai? mắt của ai? ai cho em mắt chứ? __ Nhỏ vừa nói vừa nấc mạnh, nước mắt ko ngừng rơi.

- Mọi người lừa em, rõ ràng em đã gặp ân nhân rồi mà.

- Người đó chính là Nam, tụi chị đã đóng kịch để em tin.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa ... em ko tin ... ko tin ... sao mọi người lừa em, sao đối xử với em thế này? Em đã làm gì sai mà phải trả 1 cái giá đắt thế này????? __ Nhỏ gào thét lớn.

- Bình tĩnh đi em ... dù sao thì anh ... cũng sẽ chết, giúp đc em là ... điều anh muốn ... nguyện lắm rồi ... Anh ... xin lỗi , xin lỗi ... em ... ngàn lần ... Anh ... yêu em ...

- Yêu tôi? yêu tôi mà lừa gạt tôi? yêu tôi mà làm tôi tê dại? Anh yêu kiểu gì đấy? Tôi trả lại mắt cho anh, tôi ko cần, tôi ko muốn sự đánh đổi này __ Vừa nói nhỏ vừa lấy tay lên cổ móc mắt ra, mọi người ngoài cửa chạy vào can ngăn nhưng nhỏ vẫn cứ đẩy dũa trong đau đớn.

- Tại sao anh lừa em ... aaaaaaaa _ Giọng nói nhỏ hình như đã cạn hơi, thế nhưng nhỏ vẫn bướng bỉnh kêu la.

- Anh ... xin lỗi ... Em đừng thế , anh ... xin em _ Nam ko thể nói nhiều đc hơn.

- HUUUUUUUUUUUUU! Em ko muốn thế này anh ơi, em đã làm gì sai mà phải trả 1 cái giá đắt thế này. Mình còn chưa lấy nhau,chưa sinh con,chưa kịp thực hiện ước mà sao anh nỡ bỏ em đi, anh hứa rồi mà, anh hứa suông ... aaaaaaaa ...

...

- “Bóppppppp” _ Y tá tát 1 cái thật mạnh vào mặt nhỏ.

- Y tá ... chị _ Nhỏ nhìn y tá với ánh mắt bối rối.

- Tỉnh lại đi, Nam đã đổi lấy tất cả để mong em có đc ánh sáng,tại sao em ko biết quý trọng mà cứ đập đổ nó đi. Cậu ấy đang dần yếu đi, em mở mắt ra nhìn xem.Nếu em như thế này thì có xứng đáng với những gì cậu ấy làm cho em ko? _ Y tá quát lớn làm mọi người giật cả mình.

- Em ... nhưng ... em đau ... em xin lỗi ... huhuhu _ Nhỏ vội quay sang tìm tay Nam và nắm thật chặt.

- Anh ơi ! Anh phải sống, em thay gan cho anh, em cho anh gan của em, mình đi phẫu thuật, anh ko đc chết , anh nghe rõ chưa????

- Anh ko sao , ai cũng rồi ... phải chết .Hứa với anh ... em phải sống ... tốt , phải ... hạnh phúc, ko đc bị quan ... em phải ... sống cho cả ... phần của anh nữa ... Hứa .. với anh ... _ Nam vừa nói gấp gáp vừa cố mỉm cười để nhỏ yên tâm 1 phần nào.

- Anh ... Yêu ... Em ...

Vừa dứt lời Nam nhắm mắt lại , buông tay nhỏ. Đồng hồ đo mạch trở về 1 dòng ngang thẳng đuột.

- Anh ... Anh ơi , anh ko đc chết ... tỉnh dậy ... tỉnh dậy. Em muốn có con với anh, tỉnh dậy ban cho điều đó rồi rời xa em cũng đc. Anh ơiiiii ! Huhuhuhuhu...

Mọi người ủa lại ôm nhỏ khóc thảm thiết, nhỏ hoàn toàn tuyệt vọng. Vì mới tháo băng nên nhỏ ko đc khóc nhiều sẽ ảnh hưởng ko tốt đến mắt, nhưng nhỏ vẫn cứ ôm Nam khóc ko ngớt, 3h đồng hồ liên tục nhỏ khóc ko ngừng nghỉ, mắt càng nhòa đi, tim nhỏ đau như bị ai đó bóp nghẹn, hơi thở dần dập hòa cùng tiếng nấc nghẹn ngào. Mọi người dỗ dành nhỏ nhưng đều vô ích.

- Mọi người ra hết đi, mặc tôi ... đi đi.

Nhỏ cứ ngồi khóc cầm tay Nam ko rời, 1 lát sau ... nhỏ leo lên giường bệnh nằm trên đôi tay của Nam và tựa mặt vào ngực Nam. Cơ thể Nam đang từ từ lạnh dần nhưng nhỏ vẫn bướng bỉnh ko tin đó là sự thật, nhỏ liên tục dùng 2 tay xoa mạnh cơ thể Nam cho ấm lên, nhỏ cứ xoa , xoa mãi , xoa mãi cho đến khi đôi tay mỏi rã rời.

Nhỏ cứ khóc, khóc nức nở , khóc đến khi mệt nhoài, đến đuối sức ko thể khóc đc nữa rồi thì nhỏ nhắm mắt lại ngủ quên trên cánh tay Nam và vòng tay ôm Nam thật chắc chắn.

Mọi người vẫn lặng lẽ đứng ngoài cửa quan sát, mẹ và chị nhỏ ôm nhau khóc ko ngớt.

...

Và thế là cũng qua 1 ngày mới, nhỏ cố lấy lại bình tĩnh để tiếp tục sống tiếp, bắt đầu từ ngày đó nhỏ ít mở lòng với ai, ko trò chuyện, ko tiếp xúc, ai hỏi tới là cúi gắt,ai đụng tới là **** thẳng vào mặt họ.

Thi thể Nam đc chôn ở 1 nghĩa trang gần thành phố và mỗi năm đến ngày giỗ hay những khi nhỏ buồn nhỏ đều ôm con gấu đến tâm sự cùng Nam. Từ đó chú gấu “Tim” đc đổi tên thành “Mắt”. ” 23

24 Quay về thực tại,ko còn là những hồi tưởng quá khứ nữa. Nhỏ thở dài nhìn sang Việt.Những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt nhỏ và cả Việt.

- Em ko nghĩ anh sẽ khóc? Em tưởng anh phải ngủ rồi chứ?

- Anh ko nghĩ nhóc phải chịu đựng nhiều như vậy ... Việt thở dài khẽ chạm tay nhỏ.
- Chuyện ko ngờ ! nhưng cái gì đến nó cũng đã đến rồi, mỉm cười mà bước tiếp thôi.
- Quá khứ của nhóc làm anh thương 2 người vô hạn.
- Em chỉ thương anh Nam thôi, em đáng bị vậy mà, hì __ Nhỏ gượng cười.
- Ko, nhóc rất đáng thương, đó là điều chính nhóc cũng ko ngờ tới còn gì ...
- Ủ !!!!! __ Khuôn mặt nhỏ buồn rười rượi, đôi mắt nhìn vuột ve con “Mắt”.
- Nhóc rất mạnh mẽ, nhóc biết điều đó chứ. Nam sẽ hạnh phúc khi thấy nhóc vẫn sống tốt và luôn nhớ tới cậu ấy. __ Việt lặng lẽ vuốt những sợi tóc đang che khuất khuôn mặt nhỏ.
- Phải sống thay cả phần anh Nam nữa mà.
- Anh ôm nhóc được chứ?

Nhỏ gật đầu cười nhạt.

Và thế là cái ôm đầu tiên đánh dấu 1 mốc quan trọng trong tình yêu giữa nhỏ và Việt, nó thật ấm áp và đủ để chia sẻ cảm xúc lúc này cho nhau.

- Anh ko đói à?
- Lắng nghe nhóc kể anh quên hết mọi thứ __ Việt gãi đầu.
- Lần đầu tiên em kể lại cho người khác nghe về quá khứ của mình. Cảm ơn đã lắng nghe những gì em nói.
- Anh có thể đến thăm Nam ko?
- Ủ ... cũng đc, ở nghĩa trang thành phố ấy.

Buổi tối, những hạt mưa bỗng rơi ướt đẫm cả con đường đầy người qua lại, và nhật ký hôm nay nhỏ đã viết: “31/07/09.

Hi mày ! Hôm nay tao đã kể hết chuyện của anh Nam cho anh Việt nghe. Cả tao và ảnh cùng khóc, tao cứ nghĩ những giọt nước mắt ấy đã cạn từ 2 năm trước rồi ... nhưng hôm nay tao vẫn khóc. Cũng ko biết vì sao tao kể cho anh Việt nghe nữa, có lẽ tao tin tưởng 1 người mang lại niềm vui cho tao. Hôm nay 2 anh cũng đã gặp nhau rồi, hi vọng anh Nam sẽ ko buồn khi tao làm thế, mày buồn tao ko nk?

Có lẽ “ Thời gian ” là câu trả lời “duy nhất” và “đúng nhất” cho 1 tình yêu...”

Mưa vẫn rơi, nhẹ hạt rồi nặng hạt ... phải chăng Nam cũng đang đọc đc những gì nhỏ viết ...?

End Chap 6 24

7. Chương 7

25 Chap 7 : Thử thách trái tim.

Thế là cũng bắt đầu 1 tháng mới rồi , Việt bắt đầu 1 núi công việc đang chất đống, còn nhỏ thì bắt đầu nộp đơn xin việc vào 1 doanh nghiệp lớn để bắt đầu cuộc sống tự lập của riêng mình. Thời gian 2 người gặp nhau ít hẳn đi. 1 tuần chỉ gặp đc 1-2 lần, có khi cả tuần trời vẫn ko có thời gian rảnh gặp nhau. Dù vậy 2 người vẫn hay nhắn tin động viên nhau hoàn thành tốt công việc.

...

Mỗi buổi diễn của Việt nhỏ đều thu xếp thời gian đi cổ vũ như 1 Fan nhiệt tình chỉ dành riêng cho Việt. Kết thúc mỗi buổi diễn nhỏ vẫn chỉ lẳng lặng đứng ở xa nhìn cảnh fan đang vây quanh anh xin chữ kí, nhỏ hay nhắn tin nhận xét phần biểu diễn của Việt để ngày càng tốt hơn.

Còn Việt thì ko ngại công khai tình cảm của 2 người, Việt giới thiệu với tất cả mọi người rằng ...

“ Cô gái ngồi hàng ghế đầu tiên kia là bạn gái của Việt ”.

Điều này cũng làm nhỏ ngại ngừng nhưng xen vào đó là 1 nụ cười hạnh phúc.

Thế nhưng trái tim nhỏ vẫn còn hình ảnh Nam, Việt hiểu điều đó hơn ai hết nhưng anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi nhỏ.

...

3 tháng sau.

Công việc của Việt ko bao giờ là hết, xong cái này lại tới cái kia, có khi phải ở lại trường quay đến tận sáng, những hôm về đc buổi tối thì cũng đã khuya lắm rồi, cứ muốn chạy tới nhìn mặt nhỏ 1 cái nhưng sợ làm phiền giấc ngủ của nhỏ nên lại thôi.

Bỗng nhiên 2 ngày trôi qua Việt ko thấy nhỏ trả lời tin nhắn của mình, Việt bắt đầu bồn chồn , lo lắng , làm việc gì cũng chã nên hồn. Cứ nhắn tin, gọi điện liên tục nhưng ko ai nghe máy.

Việt muốn chạy tới nhà tìm nhỏ xem chuyện gì đã xảy ra nhưng buổi diên hôm nay mãi tới 12h mới xong, vừa kết thúc buổi diên ... Việt lật đật phóng xe qua nhà nhỏ, tới nơi cũng gần 1h sáng rồi, đắn đo mãi ko biết có nên bấm chuông hay ko ? nhưng nghĩ tối khuya rồi sợ làm phiền giấc ngủ gia đình nhỏ nên lại thôi.

Việt đành dựng xe qua 1 bên, ngồi trên bậc thềm nhà nhỏ và đợi đến sáng.

1 cậu ấm con nhà giàu lần đầu tiên túc trực trước nhà 1 cô gái khi đêm hôm khuya khoắt ko 1 bóng người. Tay và mặt Việt bị muỗi cắn sưng đỏ cả lên, mới nhắm mắt đc 1 lát cũng phải tỉnh dậy để “bóp chất” mấy con muỗi đang cắn Việt liên hồi và kiên nhẫn chờ đợi tới sáng.

...

Tờ mờ 5h sáng, trong con hẻm đã có lác đác vài người qua lại, những quán bán đồ sáng đã bật đèn chuẩn bị đồ để bán. Nhưng nhà nhỏ vẫn chưa mở cửa, sợ còn quá sớm nên Việt ráng chờ thêm vài tiếng nữa.

Mãi tới 7h, vừa tính bấm chuông thì ...

1 người đàn bà khá trung tuổi đang đỡ tay khoác áo lạnh vào người và cầm theo 1 túi đồ linh tinh. Thì ra đó là mẹ nhỏ, Việt đoán thế ^^

- O ! cậu là ai? _ bác gái nheo mày nhìn thật kĩ gã thanh niên đang đứng trước cổng nhà mình.

- Cháu ... cháu chào bác , cháu tới tìm nhóc ... à ko , cháu tới tìm An ạ. _ Đang luống cuống nên gọi nhầm luôn, ai biết “ nhóc” là ai

- Hôm qua sợ khuya quá mọi người đang ngủ nên cháu ngồi đây chờ An ạ.

- Nhìn cậu wen wen, hình như tôi thấy cậu ở đâu rồi thì phải, cậu là gì với An?

- Dạ ! Cháu là Nguyễn Việt, bạn ... An ạ _ Việt đan 2 tay xen kẽ vào nhau và lễ phép trả lời mẹ nhỏ.

- À, ca sĩ Nguyễn Việt đây hả? cậu tìm An có chuyện gì? _ Mẹ nhỏ hỏi Việt như hỏi cung ấy.

Vì cũng đã rất lâu chẳng có anh nào tới nhà tìm nhỏ cả, 1 sự kiện lạ nên bác gái hỏi kĩ cũng là điều tất nhiên, hơn nữa đây lại là 1 chàng ca sĩ thần tượng nữa chứ

- Dạ vâng, mấy ngày nay ko thấy An liên lạc gì cả nên cháu ... Việt lúng túng, ngây thơ thấy ghê luôn .

- Cái An nó nhập viện 2 ngày rồi, chắc vì gấp quá nên ko kịp báo cho ai.

- An bị gì bác? _ Việt hỏi gấp gáp.

- Nó nhiễm cúm h1n1, sốt hơn 1 tuần nay rồi mà vài ngày trước mới đi khám nên nhập viện để bác sĩ theo dõi luôn, họ bảo cần cách ly nên ko đc dùng di động.

- Sao ạ? thật ko bác? An đang nằm ở bệnh viện nào ạ? _ Việt hốt hoảng hỏi luống cuống cả lên.

- Ở Viện Pasteur, đang ở giai đoạn 2, ko biết đã qua giai đoạn 3 chưa, hôm nay bác nghỉ làm 1 hôm tranh thủ vào bệnh viện coi tình hình sức khỏe của nó. __ Bác gái vẫn bình tĩnh nói.

- Cháu chở bác lên bệnh viện tiện thăm An luôn nhé ? __ Việt cầu khẩn.

Đã gần 8h rồi, điện thoại Việt chỉ còn lại 1 cục bin duy nhất, mãi lo cho nhỏ mà Việt quên mất 8h sáng hôm nay có 1 cuộc hẹn quan trọng với 1 đạo diễn người Hàn quốc, qua mời cậu sang bên đó đóng phim của ông, và 10h lại có thêm 1 buổi phỏng vấn trực tiếp về Việt nữa.

Tính Việt vốn cẩn thận và đúng giờ, chưa bao giờ để ai nhắc nhở mình trong công việc nên quản lý cũng yên tâm ko fone nhắc Việt chuẩn bị.

Đang tính dắt xe và nổ ga chọt chuông điện thoại reo lên, thì ra anh quản lý đang gọi vì đã gần 8h rồi chưa thấy Việt đâu, nhớ ra thì cũng đã muộn vả lại lòng Việt đang rối bời lo cho nhỏ. 25

26 - Cậu đang làm cái trò gì đấy? sao giờ này vẫn chưa tới. __ Anh quản lý khẩn trương.

- Em xin lỗi, hôm nay em rối quá nên quên mất __ Việt nói vội.

- Bây giờ là mấy giờ rồi cậu biết ko? cậu đang ở đâu , qua chỗ hẹn gấp, ông ta sắp đến rồi đó __ Anh quản lý quát lớn làm mẹ nhỏ đứng gần đó cũng nghe loáng thoáng được đôi điều.

- Bây giờ em ko đi đc, em đang có chuyện rất gấp, anh hoãn lại giúp em. __ Việt rồi hết cả lên.

- Chuyện gì là chuyện gì, tôi ko cần biết, cậu về ngay. Cậu thừa biết cuộc hẹn hôm nay quan trọng như thế nào mà. __ Anh quản lý lại mắng xối xả làm lỗ tai Việt chói lên.

- Thật sự là em ko thể , em ...

Chưa kịp nói câu xin lỗi thì điện thoại tút tút , màn hình đen ngòm. Điện thoại Việt bị tắt nguồn, ko suy nghĩ gì nhiều, Việt vội mẹ nhỏ lên xe và fóng như bay đến bệnh viện.

Trên đường đi Việt vừa bồn chồn lo lắng cho nhỏ, vừa lo ko biết anh quản lý sẽ xử lý cuộc hẹn hôm nay như thế nào. Ông đạo diễn người Hàn là 1 người cực khó tính , cậu chỉ cần tới trễ thôi cũng đã bị mất điểm , đằng này Việt lại cho ông ta 1 quả trèo cành me nên rắc rối lớn sẽ đến với Việt đây...

Tới đc bệnh viện, Việt chạy nhanh vào, nhìn thấy nhỏ làm Việt quên hết mọi thứ, chỉ còn lại trên khuôn mặt Việt là sự lo lắng về bệnh tình của nhỏ, muốn vào thăm cũng ko đc vì bị cách ly màK.

Mọi người trong bệnh viện nhận ra Việt, chạy tới xin chữ kí nhưng Việt từ chối tất cả, giờ này Việt chỉ nghĩ đến nhỏ thôi.

...

Việt và bác gái vào hỏi bác sĩ về tình hình của nhỏ hiện giờ, may thay là con vi rút chết tiệt kia bị tiêu diệt gần hết rồi, nhỏ sẽ sớm khỏe trong vòng 1 tuần nữa.

Thở phào nhẹ nhõm, giờ này Việt mới bớt lo lắng đi 1 chút.

Mẹ nhỏ biết cậu đang rất bận rộn nên bảo Việt nhanh về làm việc đi, xong việc hãy ghé lại thăm nhỏ. Cải lại lời người lớn là ko đc nên Việt đành lủi thủi bước về công ty mặc dù cậu ko muốn 1 chút nào.

...

Bước chân vào công ty, với 1 bộ dạng bê bối chưa từng thấy của Việt, tóc xù xù, quần áo xốc xếch, khuôn mặt phờ phạc vì cả tối qua ko chợp mắt đc. Mới mở cửa phòng ... anh quản lý vội chạy lại “ bốp” 1 phát vào mặt Việt, cậu biết mình có lỗi nên cũng ko chống cự hay đánh trả.

- Cậu đang tự hủy hoại tiền đồ của mình đấy, ông ta đã quyết định mời ca sĩ khác và cậu sẽ ko còn đc bước chân vào thị trường âm nhạc Hàn quốc nữa. Cậu biết cậu vừa làm gì ko? __ Anh quản lý nổi giận hầm hầm.

- Xin lỗi anh , em sẽ chịu trách nhiệm về tất cả những gì mình gây ra. __ Việt cúi mặt xuống đất.

- Tôi ko có thời gian lồi thối với cậu nữa, chuẩn bị trang phục và tâm trạng thật tốt đi, 30p nữa phỏng vấn rồi đấy __ Anh quản lý bực bội quay ngoắt đi.

Cả phòng ai cũng chăm chăm nhìn vì đây là lần đầu tiên thấy anh quản lý nổi giận và bạt tai cho Việt 1 cái tót đom đóm.

Việt đã từ bỏ 1 cơ hội rất lớn cho bản thân mình, cũng có 1 chút hối tiếc nhưng cậu vẫn ko hối hận vì những gì mình làm. Cố giữ tâm trạng ổn định và thay phục trang Việt lại bắt đầu cuộc phỏng vấn trực tiếp.

1 tuần sau, nhỏ đc xuất viện, nghe mẹ kể lại tất cả những gì Việt đang phải trải qua chỉ vì nhỏ. Nhỏ cảm thấy rất có lỗi với Việt nên muốn làm 1 cái gì đó đáp trả lại.

Chưa kịp về nhà, nhỏ vội vã bí mật tìm gặp quản lý của Việt và cả ông đạo diễn Hàn “Guốc” kia nữa. Nói ra hết nguyên nhân vì sau Việt làm thế, anh quản lý cũng thông cảm và ko giận Việt nữa, nhưng cái ông đạo diễn Hàn “Guốc” kia lại cực kỳ khó tính.

...

Nhỏ chạy lên nhà biểu diễn thành phố tìm ông đạo diễn thì mọi người nói ông đã về khách sạn cách đây 10p, nhỏ gạn hỏi khách sạn ông đang ở và tìm đến khách sạn, vừa chạy vào tìm lễ tân để hỏi số phòng thì chị ta lại bảo ông ấy vừa đi ra sân bay đc 10p. Số nhỏ ko may rồi, nhỏ năn nỉ chị lễ tân hỏi chuyến bay và giờ bay của ông nhưng hỏi mãi chị ý mới nói.

...

1h chuyến bay từ Việt Nam-Hàn Quốc mới bắt đầu xuất phát, mà bây giờ đã là 11h rồi K Nhỏ cuống quýt bắt taxi lên sân bay Tân Sơn Nhất, đến nơi nhỏ chạy ù vào tìm ông ta nhưng chợt nhớ ra 1 điều quan trọng

...

- Khỉ thật, có biết mặt ông ta đâu mà tìm, 1 tiếng nữa chuyến bay khởi hành rồi, bây giờ chạy đi kìm tiệp nét để tìm hình ảnh ông ta sợ ko kịp thời gian nói chuyện, mà mình lại quên mang điện thoại nữa chứ ... ngu wá cơ __ Nhỏ lẩm bẩm trong miệng.

Chợt, nhỏ nhìn thấy hàng ghế chờ bên kia có 1 bé trai khoảng 11-12t đang cầm 1 chiếc iphone chơi game, kế hoạch xu nịnh bắt đầu.

Nhỏ tiến lại ngồi kế thằng nhóc, rồi ...

- Này nhóc, nhóc tên gì? nhiều tuổi? mà trông dễ thương quá à __ Bắt đầu từ việc làm quen trc’
- Chị hỏi làm gì? __ Thằng nhóc ngược lên nhìn nhỏ 1 chút rồi cúi đầu chơi game tiếp.
- Thấy nhóc dễ thương quá nên chị muốn làm wen đó mà __ Nhỏ mỉm cười toe toét.
- Mẹ em dặn ko đc nói chuyện với người lạ.
- Thì trước lạ sau wen, em phải làm wen chị mới thân đc chứ __ Người cẩu kính như nhỏ cũng biết xuống nước quá đấy chứ, ko phải chuyện gấp thế này thì còn lâu nhỏ mới thân thiện mức ấy.
- Thôi, ko thích, chị đi đi. __ Thằng nhóc nghe lời mẹ thật chứ K
- Chị ngồi đây xem nhóc chơi game, nhóc chơi hay wá. __ Nhỏ giả bộ vỗ tay nịnh bợ.
- Em chơi hay thật ko? __ Thằng nhóc dừng bấm và ngược lên nhìn nhỏ.
- Em chơi hay lắm, chị đâu biết chơi trò này __ Nhỏ nựng má thằng nhóc.
- Để em chỉ chị chơi.
- À thôi ! Ko cần đâu, nhóc chơi đi chị nhìn 1 lát là biết chơi à.
- Tùy thôi. 26
- 27 Thằng nhóc cứ mê mẩn trở tài trc’ mặt nhỏ, 5p sau ...
- Này nhóc, điện thoại em vào mạng đc hông? __ Nhỏ dịu dàng hỏi khéo.
- Tất nhiên.
- Thế có vào google đc ko? __ Nhỏ hỏi tiếp.

- Chị rõ là ngớ ngẩn, vào mạng đc chẳng lẽ lại ko vào đc google. __ Nhóc lắc nhẹ cái đầu.

Trúng phóc ý nàng, nhỏ tấn công tiếp.

- Nhóc cho chị mượn vào google 1 tý đc hông? __ Giọng nhỏ nài nỉ nghe ngọt xớt.

- Em biết ngay chị có mục đích mà, chị là người xấu, út chơi với chị. __ Thằng nhóc quay ngoắt sang 1 bên.

- Đâu có, tại chị đang có việc rất cần vào đó, hix hix , giúp chị đi, rùi chị mua kem cho nhóc ăn, nha nha __ “Thằng nhóc này ko dễ như mình tưởng”- Nhỏ suy nghĩ trong đầu.

- Em là đàn ông ko ăn mấy thứ eo uột ấy.

Ôi trời ! Đàn ông chưa dậy thì :-s , chắc đầu thằng nhóc này phải tới 37 độ nhĩ

- Thế chị đấm bóp cho nhóc đỡ mỏi lưng nha. __ Nhỏ liền lấy 2 tay đặt lên vai thằng nhóc.

- Thôi, thế này đi, win em đi, em ươn. __ Thằng nhóc quay mặt lại chỉ tay vào iphone.

- Trò thực bida này chị ko biết chơi, sao win nổi, nhóc pro thế cơ mà. __ Nhỏ lại nịnh khéo, thằng nhóc ham nói ngọt nên phải quyết để nó lọt bẫy mới thôi.

- Để em chơi trc’, chị nhìn rùi ván sau chị chơi, chấp chị 3 quả, hậu hĩnh quá rồi nhé.

- Ủ thôi cũng đc. __ Nhỏ đành ngậm ngùi đồng ý đại vậy.

Thằng nhóc thực cái quái gì lâu ghê, mất tới 7p, nhỏ cứ liên tục nhìn đồng hồ lòng cứ nôn nao.

- Win rồi , haha , em win rồi, chết chị nhá. __ Thằng nhóc cười khoái chí.

- Nhóc win rồi thì giờ chị win là huề nhau à?

- Cho chị thực 4 trái mà ko win là em thắng, ok? __ Nhóc này chơi điểm ghê.

- Ok, đưa chị __ Nhỏ cứ ngồi ngẩn ra ko biết kéo cây làm sao.

- Chị kéo cây xuống thế này rùi thực mạnh vào những quả trên kia là đc __ Thằng nhóc chỉ cho nhỏ cách chơi.

- Thế này à? __ Nhỏ đưa tay kéo thật mạnh, ai ngờ đầu ...

- “ 9 ball sunk” ... U win __ Mới 1 quả một mà màn hình hiện ra những dòng chữ ấy.

- Ố zè, chị win , chị win kìa , ye ye ye __ Nhỏ nhảy cẫng lên zui sướng.

- Thật vô lý __ Thằng nhóc mặt cứ hầm hầm như thịt bầm nấu cháo.

- Nam tử hán đại trượng phu, giữ lời đi nào.

- Đây ... chị chỉ may mắn thôi đấy. __ Nhóc lẩm bẩm.

- Nhóc vào google tìm đùm chị tên “ Hyo Jang Jun”, bên phần hình ảnh ấy.

Thế là thằng nhóc ngoan ngoãn bấm tìm ông đó theo yêu cầu của nhỏ. Thì ra ông ta nổi tiếng giữ dội ghê, tờ báo nào cũng khen ông ta quá trời. Nhỏ cố gắng nhìn thật kĩ mặt ông ta.

- Đây nhóc, nhóc nhìn đùm chị trong sân bay này ai giống ông này thì kêu chị với __ Lại nhờ vả đợt 2 rồi đây.

- Ông này á? ừ để em tìm cho.

Và thế là nhỏ chịu trách nhiệm nhìn phía bên trái, thằng nhóc chịu trách nhiệm tìm phía bên phải, 10p sau:

- Kìa ! Phải ông ta kia ko chị? __ Thằng nhóc giựt áo nhỏ.

- Đâu đâu ? __ Nhỏ lật đật quay mặt lại nhìn.

Thế là 2 chị em vừa nhìn hình ảnh trong điện thoại vừa đối chiếu xem đúng ko?

- Á à ! Chính xác rồi, cảm ơn nhóc, chị đi nhé. __ Nhỏ vui mừng dzọt lại bám lấy ông đạo diễn tìm cách nói chuyện.

Ông đạo diễn ko biết tiếng việt chỉ dùng toàn tiếng hàn hoặc tiếng anh khi giao tiếp thôi, nhỏ cũng là 1 dân kinh tế đối ngoại giỏi nên vấn đề tiếng anh thì vô tư đi. Nhỏ đi theo năn nỉ ông ta và giải thích tất cả những lý do để mong ông ta thay đổi ý kiến nhưng ông ta vẫn kiên quyết ko đồng ý, vì ông ta xem đó là sự coi thường mình.

...

Ko chịu bỏ cuộc, nhỏ vẫn luôn miệng nói ko ngừng, thế nhưng ông ta vẫn cứ kên kên cái mặt bước đi.

“ Còn 5p nữa chuyến bay từ Việt Nam qua Hàn Quốc bắt đầu khởi hành, xin quý khách vui lòng chuẩn bị lên máy bay...”.

Cơ hội của nhỏ chỉ còn lại đúng 5p ngắn ngủi, năn nỉ hoài ko đc, nói hoài cũng bằng thừa. Nhỏ khùng lên rồi ... nhịn hết nổi cái lão già khó tính này rồi. 1 ăn cả, 2 ngã về ko, nhỏ quyết định làm liều.

Nhỏ đứng sừng sững trước cửa soát vé để lên máy bay rồi quát ầm ĩ lên.

“Do you have the heart ?? Working stiff as you as well director best of Korean? I think u

re not worthy to that title... U

re ... U're ...”

Tự nhiên nhỏ quên mất từ “ích kỷ” tiếng anh nói như thế nào , nhỏ lẩm bẩm ...

- Sneapy có phải ích kỷ ko ta? Hay là Sneaky , hix hà __ Nhỏ quay mặt đi, nghiêng răng và vỗ bịch bịch vào đầu . 27

28 “...U

re a sneapy, bad man, I hate U , hate U , hate U.”

Tiếng việt đc dịch như sau:

“ Ông có trái tim ko hả? Làm việc cứng nhắc như ông mà cũng là 1 đạo diễn nhất Hàn quốc sao ? Tôi thấy ông ko xứng với danh hiệu đó , ông là đồ ... đồ ích kỷ, đồ xấu xa, tôi ghét ông, ghét ông, ghét ông.”

Nhỏ ko biết ***** thế có chính xác ko nữa nhưng bí quá làm đại luôn , vừa xả đc hết cục tức xong nó quay môn đi về mặc cho ông ta đang ngăn người ra, đơ như cái cơ.

Đây là lần đầu tiên ông ta bị 1 nhóc con mắng xối xả vào mặt, hơi bất ngờ ... vài phút sau ông ta bật cười, ông ta cười hô hô đến nỗi ai cũng dòm lại nhìn xem ông này có bị điên ko?

...

Nhỏ về lật từ điển ra dò xem mình ***** có đúng ko?

- Ôi má mì ơi ! Sai mất rồi , ko phải “Sneapy” mà phải là “Sneaky” mới đúng, wê quá wê quá __ nhỏ lăn lóc trên giường và đắp xối xả xuống nệm.

Ngay buổi chiều hôm đó anh quản lý của Việt nhận đc 1 thư mời và 1 tấm thiệp. Anh vội đưa Việt xem, thì ra đó là tấm giấy mời qua Hàn quốc đóng phim. Cả mấy anh em nhìn nhau khó hiểu ko biết vì sao?

Vội lật tấm thiệp ra xem, trong đó ghi đúng 1 dòng chữ :

“Your girlfriend is very interesting.”

Vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, sao ông lại khen nhỏ ? Việt vội đi điều tra ... Biết đc hết ngọn ngành Việt vui mừng chạy đến nhà nhỏ , bấm chuông ... Nhỏ vừa bước ra thì Việt đã ôm chầm lấy nhỏ thật chặt và ko ngừng nói .

- Cảm ơn nhóc , cảm ơn nhóc thật nhiều ..

- Anh bị sao đấy? cảm ơn gì ?Mọi người đang nhìn kìa ... bỏ ra __ Nhỏ cố đẩy Việt ra để tránh ánh mắt chú ý của mọi người nhưng sức nhỏ như con nhái thế kia thì làm đc gì ai .

- Kệ họ , anh đang rất vui ... hihi __ Việt cứ ôm chặt nhỏ nhắn rằng cười khi khi.

- Nhưng chuyện gì?

- Nhóc nhìn nè __ Việt đưa tấm thiệp cho nhỏ xem.

- Ủa ! cái gì đây? vậy là sao? __ Nhỏ đàn mắt ra ko hiểu gì cả.

- Ông đạo diễn Hàn quốc đó, ông ta cho anh cơ hội đóng fim bên đó rồi __ Khuôn mặt Việt rạng ngời.

- Thật ko? Em **** xối xả vào mặt ông ta mà, kỳ vậy trời? __ Nhỏ vẫn thơ thẩn.

- Vì nhóc đấy , cảm ơn nhóc nhiều, hì hì. Nhóc đã **** ông ta sao?

Thế là nhỏ thuật lại nguyên văn nhỏ **** ông ta và Việt và nhỏ có nguyên 1 tràng cười đến vỡ bụng.

Hôm nay , nhật ký sẽ được nhỏ tâm sự điều gì đây?

“ 11/11/09.

Mày ! Hôm nay vui dã man luôn,cuối cùng tao cũng đã làm đc 1 điều gì đó cho anh Việt, hehe . Tao ko ngờ ông già đấy lại khoái bị ****,tao thật sự cảm ơn ông ấy đã cho anh Việt 1 cơ hội và cũng cảm ơn anh Việt đã hi sinh những điều thật to lớn cho tao trong mấy tuần bị bệnh.Pái pai mày nhé con vi rút đáng ghét .

Hôm nay tao nhận ra 1 điều : “Điều ko thể sẽ là điều có thể” ^^ ”.

End Chap 7 28

8. Chương 8

29 Chap 8 : Bất phân đối thủ.

Thời gian cũng thấm thoát được 2 năm. Việt vẫn chưa chắc chắn đã nắm chặt đc tình cảm của nhỏ về mình chưa? Việt cứ cố gắng , cố gắng thật nhiều để chinh phục trái tim nhỏ 1 cách tuyệt đối.

Hôm nay là ngày 07/07/2011.

4h sáng Việt mới hoàn thành xong công việc, ngay sáng sớm tinh mơ hôm đó Việt đã quyết định làm 1 chuyện.

6h sáng, Việt 1 mình ra mộ Nam, hình như cậu đang muốn làm 1 điều gì đó để có thêm động lực ình.

- Chào anh bạn ! Hôm nay tôi muốn đến thăm anh. Anh hơi bất ngờ phải ko? Tôi chỉ muốn ra đây nói với anh vài điều...

- Từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ, tôi luôn xem anh là đối thủ của mình. Tôi sẽ cạnh tranh với anh đến cùng, tôi nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho An thay anh, hãy nhớ kỹ điều đó. Nếu anh muốn An hạnh phúc thì hãy ủng hộ tôi, nhớ nhé.

- Tôi chỉ muốn anh nằm sâu 1 góc trong trái tim An như 1 kí ức đẹp, phần còn lại sẽ thuộc cả về tôi. Đừng nghĩ tôi quá tự tin, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy, tôi biết anh sẽ hiểu tôi mà phải ko? __ Việt đứng nói bằng 1 giọng đầy kiên quyết, như 1 lời khẳng định với Nam. Việt đang quyết tâm hơn 1 cách cao độ để dành trọn trái tim nhỏ về mình.

Những hạt mưa bắt đầu lác đác rơi ...

- Thôi chào anh , hẹn gặp lại __ Việt quay bước đi, lặng lẽ dạo trên con đường đầy những hạt mưa lất phất rơi.

End Chap 8 29

9. Chương 9

30 Chap 9 : Bắt ngờ “1 ko 2” .

9h sáng, bác đưa thư gõ cửa nhà nhỏ và đưa cho nhỏ 1 phong bì hồng thật xinh xắn. Nhỏ bắt ngờ mở ra xem, đó là tấm vé hạng nhất đi xem buổi biểu diễn ca nhạc “Sweet Love” tối nay vào lúc 7h, nhỏ nhìn lại lần nữa, trong phong bì còn đính kèm thêm 1 tấm thiệp nhỏ với lời nhắn :

“Hi nhóc , có lẽ làm thế này nhóc sẽ bắt ngờ nhỉ? Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt và anh cũng muốn làm nó theo 1 cách đặc biệt. Tối nay hẹn gặp nhóc ở trước cửa nhà vào lúc 6h, hãy đón nhận những bất ngờ này và luôn mỉm cười nhóc nhé !!!”

Nhỏ mỉm cười khó hiểu về những điều Việt vừa làm nhưng bất ngờ sẽ còn kéo dài dài cho đến buổi ca nhạc tối nay cơ. Chờ xem !!!

Mới cầm phong thư vào nhà được 10p, bỗng ở ngoài lại có tiếng gõ cửa tiếp, nhỏ lại lon ton ra xem ai?

Thì ra đó là 1 đoàn người ăn mặc chỉnh chu, gọn gàng đang đứng trước 1 chiếc xe hơi màu đen tiến lại gần nhỏ.

- Chào An , hôm nay tụi anh được nhiệm vụ là phải đưa em đến 1 vài nơi như dự kiến, mời em theo chúng tôi. __ Mấy thanh niên mỉm cười nhẹ nhàng đáp.

- Ô! Nhưng mấy anh là ai? sao biết nhà tôi? __ Nhỏ dằn người ra.

- Em cứ đi rồi sẽ biết .

- Ko đi, thật vớ vẩn, mấy anh nhầm người rồi, chào nhé __ Vừa dứt lời nhỏ quay ngoắt vào nhà, định đóng cửa thì mấy anh chàng lực lưỡng chạy lại bế nhỏ chui tọt vào xe.

- Này ! mấy người làm gì đấy, buông tôi ra, tôi đã bảo mấy anh nhầm người rồi mà, có điếc ko? __ Nhỏ dẩy dụa.

- Ko nhầm đâu, em đừng lo __ 1 anh thanh niên đẹp trai từ tốn trả lời.

Và thế là họ đưa nhỏ đến những nơi cần phải đến ... Bắt đầu và bước chân vào 1 tiệm spa sang trọng nổi tiếng nhất Sài gòn , hình như tất cả đã đc sắp đặt từ trước. Vào trong đó nhỏ đc chăm sóc da, mát xa mặt và đc làm đủ thứ mà trước giờ chưa bao giờ nhỏ thêm vào. Có chống cự đến đâu thì nhỏ vẫn ko trốn thoát đc mấy anh thanh niên to con đó.

Thế là nàng phải ngoan ngoãn làm theo mọi điều họ sắp đặt.

...

Kế tiếp nhỏ đc đưa đến 1 tiệm làm tóc cũng ko kém phần sang trọng, ở đây chỉ chuyên làm tóc cho những ca sĩ nổi tiếng và khách V.I.P mà thôi.

Nhìn mái tóc mình bị đối xử nào là dao kéo, nào là máy uốn tóc, máy hấp dầu ... vân vân và vân vân . Nhỏ chã muốn mái tóc dài mượt của mình bị hành xử với những dụng cụ chết tiệt đó nhưng tay chân nhỏ bị giữ lại mất tiêu rồi. :-s

Ngậm ngùi nuốt cục tức chứ biết làm gì giờ???

....

Đúng 3h chiều, chiếc xe màu đen chở nhỏ về tận nhà, cứ tưởng sắp đc thoát nạn, ai dè 1 đám người nữ đang cầm mấy thứ hộp công kênh đứng trước nhà, hình như họ đứng đợi nhỏ cũng khá lâu rồi.

- Lại là gì nữa đây? __ Nhỏ hơi nhăn nhó.

- Hi An ! tụi chị được nhiệm vụ phải tới đây chăm sóc nhan sắc cho em. Bây giờ chúng ta vào thôi kẻo trễ.

- Vào đâu là vào đâu? Đây nhà tôi mà, mấy chị hâm à? Cái quái gì đang xảy ra thế này??? __ Chợt nhớ tới lời nhắn của Việt nên lát sau nhỏ cũng đồng ý ấy chị kia vào nhà.

Vừa bước vào tới phòng, 3-4 chiếc hộp to tướng đặt ngay xuống nền nhà rồi họ kéo nhỏ lại bàn trang điểm và bắt đầu ...

1 người chịu trách nhiệm make-up , mất khoảng 1 tiếng đồng hồ mới xong được 1 khuôn mặt đầy son phấn đẽ trang điểm rất tỉ mỉ.

Người kế tiếp chịu trách nhiệm chải chuốt lại mái tóc.

1 người nữa lại hì hục vác 1 chiếc hộp quà thật lớn do Việt chọn riêng cho nhỏ, chiếc hộp đẽ đưa vào phòng và đặt ngay trước mặt nhỏ.

...

Đây là 1 chiếc hộp màu hồng có 1 cái nơ thật to ở giữa, nhỏ tò mò mở ra xem ...

Wow !!!!! thì ra trong đó là 1 bộ đầm màu trắng ngắn đến đầu gối đẽ may rất công phu với những họa tiết ko quá cầu kỳ, kèm theo đó là 1 đôi guốc cao gót cao cỡ 10cm cùng tông màu trắng với chiếc đầm. Thứ guốc này chưa bao giờ có trong tủ đồ của nhỏ, nhỏ chỉ toàn đi giày thể thao hay giày búp bê thôi .. Thêm 1 chiếc hộp nhỏ màu đỏ phía dưới, đó là 1 bộ trang sức đẽ làm bằng bạch kim, có đầy đủ cả bông tai, vòng cổ và cả 1 chiếc lắc tay có hình “cỏ 3 lá” đẽ đúc kết rất cẩn thận.

... 30

31 Công nhận Việt rất biết cách chọn đồ, anh ko chọn 1 bộ trang sức có hình trái tim như cái cặp khác thường làm, anh đặt làm 1 bộ trang sức “ Cỏ 3 Lá” vì chắc ai cũng từng biết, cỏ 3 lá là biểu tượng của tình yêu.

Nhỏ biết hôm nay là ngày gì , nhưng đâu cần phải làm những việc quái lạ thế này đâu????

...

Từ sáng đến tận 5h chiều ko 1 tin nhắn, ko 1 cuộc gọi , tất cả đều đẽ giữ bí mật, nhỏ nghĩ Việt đang muốn đỡ trò gì đấy và cũng nôn nóng chờ đợi những điều sắp xảy ra tiếp theo.

Đồng hồ đã chỉ 5h30 , nhỏ đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, từ việc trang điểm , tóc tai cho đến thay bộ đầm màu trắng, nhỏ cứ ngồi ì trong nhà chờ đợi những điều sắp đến.

Xong việc mấy chị kia cũng chào tạm biệt rồi về luôn, để lại nhỏ mãi miết chờ đợi Việt.

...

Trong thời gian đó nhỏ tập tành đi guốc cao gót cho quen ko thì vấp té mất, chút nữa đi xem ca nhạc mà bị vấp té thì xấu hổ lắm. Kể ra 1 tiểu thư con nhà giàu mà ko biết đi giày cao gót thì lạ quá còn gì...

Ôi ! Việt làm nhỏ nóng hết cả ruột gan, bất ngờ gì mà có vẻ to lớn thật.

Đúng 6h ! 1 chiếc xe hơi màu trắng sang trọng dừng ngay trước nhà nhỏ, tài xế ngồi trong đó là 1 thanh niên cao to đẹp trai ,tên là ... Nguyễn Việt . Anh chàng đã chuẩn bị rất kỹ càng cùng 1 bó hoa hồng to bụi cũng cỡ 101 bông đứng trước xe chờ nhỏ xuất hiện.

Từ cánh cửa màu đen lấp ló 1 tiểu thiên thần đang lon ton bước ra.

Việt đang nhìn thấy những gì ở cô thiên thần ấy?

Đó là 1 bộ đầm màu trắng tinh khôi dài tới gối cùng với những họa tiết trông thật đẹp mắt, 1 đôi giày cao gót trắng giúp nhỏ trông cao hơn thường ngày, 1 mái tóc màu nâu đẽ uốn lọn dài ở phần đuôi kèm theo 1 cái nơ to đùng ở bên trái tóc ... Hôm nay nhỏ như 1 thiên thần xinh đẹp ... Làm Việt ngất ngây con gà tây luôn Cậu cứ đứng sừng sững như 1 pho tượng trắng mãi hơn 1p sau mới tỉnh lại, vội tiến lại tặng hoa cho nhỏ rồi mở cửa xe và mời thiên thần vào.

Mọi người xung quanh thì ồ lên và lấy điện thoại chụp những hình ảnh đẹp mắt mà họ đẽ chứng kiến.

Bất ngờ này đến bất ngờ khác, nhỏ chỉ biết mỉm cười hạnh phúc và đợi chờ điều gì sẽ tiếp diễn tiếp theo?

- Anh định đỡ trò gì thế??? _ Nhỏ lắc tay hỏi Việt.

- Suyttttttttttt __ Việt chã nói gì ngoài từ đó, trông cái mặt thật là gian.

Chiếc xe được khởi hành đến nhà hát lớn thành phố, Việt chạy nhanh ra mở cửa mời nhỏ bước ra. Mới chui đầu ra thì đã chứng kiến thấy 2 hàng người mặc đầm trắng cùng nến pháo bông nhỏ đang chóa sáng mím cười đón 2 người vào trên con đường trải thảm đỏ và đầy hoa hồng rải xung quanh.

Mới bước vào nhà hát tối om om, chỉ thấy đc những ngọn nến lung linh đang tỏa sáng cả 1 khán phòng, chợt ... 1 luồng gió mạnh thổi tắt những ngọn nến, những ánh đèn bắt đầu đc mở lên ... Nhỏ thật sự rất bất ngờ trước những điều mình đang đc thấy, cả khán phòng đc trang trí toàn 1 màu trắng tinh khôi, có 1 vài quả bong bóng đủ màu sắc như 7 sắc cầu vồng, những đóa hoa hồng ở khắp nơi, cộng thêm những tiếng nhạc du dương đầy lãng mạn và những hàng ghế dày đặc người ngồi đang cầm trên tay những chiếc nến trắng vừa bị thổi tắt.

- Hôm nay có lẽ ko đơn giản là 1 buổi ca nhạc __ Nhỏ thoáng nghĩ trong đầu.

Việt buông tay nhỏ và tiến lên sân khấu.

- “ Xin chào tất cả mọi người đang có mặt trong buổi lễ hôm nay, trước hết cho Việt gửi lời cảm ơn đến các bạn rất nhiều. Hôm nay là 1 buổi ca nhạc có lẽ là đặc biệt nhất từ trước đến nay của Việt, mong mọi người sẽ nhiệt tình ủng hộ để buổi lễ hôm nay thành công rực rỡ .”

Những tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên làm Việt càng phấn khích hơn.

- Bây giờ Việt xin gửi tới mọi người, đặc biệt là bạn gái Việt, Quế An __ Việt chỉ tay xuống phía mà nhỏ đang đứng, ánh đèn màu xanh nhạt chiếu rọi vào làm nhỏ càng nổi bật hơn, nhỏ ngại ới là ngại vì lần đầu tiên trong đời vấp phải những chuyện đặc biệt này.

- Đó là bài hát “ Chính em” ... Xin mời mọi người cùng lắng nghe. 31

32 Lại là những tiếng vỗ tay đc vang lên dồn dập, còn nhỏ thì đang nở 1 nụ cười thật tươi trên môi.

Lắng nghe giai điệu bài hát xong, Việt tiến xuống sân khấu, bước lại phía nhỏ, trong tay cầm thêm 1 chiếc hộp bé bé xinh xinh màu đỏ.

Tiến gần về phía nhỏ, mở chiếc hộp màu đỏ ra và quí gối xuống đưa lên trước mặt nhỏ rồi nhẹ nhàng nói ...

- “ Anh biết, mãi cho đến tận giờ anh vẫn chưa thay thế đc hình ảnh Nam trong lòng em nhưng anh hứa sẽ cố gắng nhiều, nhiều hơn nữa để em hoàn toàn là của anh, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em thay Nam. Mong em chấp nhận lời cầu hôn của anh ngay tại đây và vào ngay giờ phút này. Anh ... thật sự ... rất yêu em ...” __ Tay Việt cầm cái hộp màu đỏ cũng ko vững vì Việt đang run lăm, trái tim cứ nổi trống rầm rầm.

- Em ... em __ Nhỏ bối rối ngượng ngùng trước những điều ngoài dự đoán của mình.

- Em đồng ý chứ? __ Tay Việt bắt đầu run mạnh hơn.

- Em ... Hôm nay em đã thấy anh đến nói chuyện với anh Nam, thật sự em rất cảm động, ko biết từ bao giờ tình cảm của em đã dành hết cho anh rồi. Anh Nam sẽ nằm trong kí ức của em, mãi mãi __ Nhỏ gạt ngừng gạt đầu đồng ý.

Việt hơi bất ngờ vì sao nhỏ biết cuộc nói chuyện lúc sáng? nhưng nếu ngẫm nghĩ thì việc này ko có gì lạ cả, nhận đc những lời nói xuất phát từ trái tim của nhỏ khiến Việt hạnh phúc ko tả nổi. Việt lấy chiếc nhẫn ra và đeo vào ngón áp út của nhỏ, rồi ôm chặt lấy nhỏ xoay vòng quanh khán phòng trước sự reo hò đầy phấn khích của khán giả xung quanh.

Bỗng chiếc rèm trắng trên sân khấu rớt xuống, ai cũng bất ngờ nhìn lên, đó là dòng chữ.

Wedding “ Nguyễn Việt” & “Nguyễn Quế An”. Trăm năm hạnh phúc.

Ở sau bức rèm, đó là Ba mẹ 2 bên. Thì ra Việt đã làm đủ mọi cách tìm đến công ty gia đình nhỏ và ra sức thuyết phục Ba Mẹ nhỏ cả 1 ngày trời để họ đồng ý cho đám cưới 2 người ngay hôm nay. Cả 2 gia đình đều biết, tất cả những người tham gia vào buổi lễ này đều biết, duy chỉ nhỏ là ko biết thôi.

Việt hiểu mình đang mạo hiểm như thế nào, vì nếu nhỏ từ chối lời cầu hôn của Việt thì sẽ ko có đám cưới nào đc hé mở tại đây, và buồn hơn nữa là sự nghiệp ca hát của Việt sẽ bị tụt dốc vì mọi người sẽ nghĩ rằng

Việt cố tình tạo ra 1 scandal giả để đánh bóng tên tuổi của mình. Thật may mắn, hôm nay với sự tự tin và liều lĩnh của mình đã giúp Việt có được hạnh phúc trong tay.

Nhỏ thật sự choáng ngợp trước lễ cưới đặc biệt này, nhỏ ko ngờ hôm nay sẽ là đám cưới của mình, 1 điều ngoài sức tưởng tượng của nhỏ. Lúc này nhỏ chỉ biết khóc trong hạnh phúc dâng tràn và trao cho Việt 1 cái hôn thật nồng nàn.

...

Lễ cưới hôm nay có đầy đủ khách quan, bạn bè và gia đình 2 bên, đồ ăn thức uống cũng có sẵn đầy đủ tất cả. Buổi tiệc được bắt đầu bằng dạng ăn buffet để mọi người tha hồ chọn lựa thỏa thích.

Điều đặc biệt hơn cả, đây là đám cưới đầu tiên được tổ chức tại 1 nhà hát lớn của thành phố chứ ko phải là 1 Nhà hàng 5 sao sang trọng nào cả.

Để tạo 1 bất ngờ ngược lại cho Việt và tất cả mọi người, nhỏ quyết định lên vào trong cánh gà, thông đồng với ban nhạc trong sân khấu giúp nhỏ chơi 1 bản nhạc. Đó là giai điệu của bài “Cảm giác”.

Trong khi mọi người đang háo hức vui đùa thì những giai điệu nhạc được vang lên... 32

33 Mọi người lắng nghe mê mẩn quên cả ăn uống, người đấm đuối lắng nghe ko sót 1 chữ nào ko ai khác ngoài Việt. Ko ngờ rằng giọng hát của nhỏ lại nhẹ nhàng đến thế, Việt bật khóc vì ca từ của bài hát làm Việt nhớ lại những kỉ niệm của 2 đứa từ khi mới quen nhau. Có lẽ từ lúc sinh ra đến giờ, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất mà Việt và nhỏ đã có.

...

Kết thúc buổi tiệc, chị nhỏ chạy ra xe lấy 1 túi đồ to bọc vào đặt ngay trước mặt nhỏ. Thì ra mọi người đã cuốn gói hết đồ đạc của nhỏ để tống cổ về nhà chồng luôn trong ngày hôm nay. Gia đình nhỏ cũng thú vị thật ^^.

Nhật ký hôm nay nhỏ đã viết :

“07/07/2011.

Hôm nay tao chính thức làm vợ của anh Việt, 1 bất ngờ quá lớn đối với tao. Và hôm nay tao chỉ muốn nói với tất cả mọi người trên thế gian này 1 điều thôi ...

“TÔI LÀ NGƯỜI ĐÀN BÀ HẠNH PHÚC”.

End Chap 9 33

10. Chương 10

34 Chap 10 : Ước mơ thành hiện thực.

Qua 1 ngày mới, anh quản lý tới nhà Việt có chuyện muốn nói.

- Cảm giác của em bây giờ thế nào?
- Vẫn hạnh phúc tràn trề anh ạ __ Việt cười khi khi.
- Anh vào vấn đề luôn đây, hôm qua anh thật sự ấn tượng phần biểu diễn của An, có vợ hát hay sao giấu nhem đi thế? __ Anh quản lý hỏi khéo.
- Hôm qua khi nghe An hát, thật sự em cũng rất bất ngờ, lần đầu tiên em được nghe luôn đó.
- Anh tính ... mời An chính thức bước vào làng giải trí và biểu diễn song ca với em như 1 cặp vợ chồng hạnh phúc, ý em thế nào?
- Ui ! Thế mà em ko nghĩ ra, nhưng ... để em hỏi ý vợ em xem sao đã __ Việt vô tư mỉm cười.
- Ko cần đâu, em đồng ý ^^ __ Ý za ! Thì ra nhỏ đã ngủ dậy, mò xuống nhà thì bất ngờ nghe được cuộc nói chuyện của 2 người.

Đây là ước mơ của nhỏ bấy lâu mà, thế nên chẳng ngại gì để tuột mất cả, nhất là đc song ca cạnh chồng của mình nữa chứ.

- Em ... cả 2 người đồng thanh thốt lên.
- Em nghe hết cuộc nói chuyện của 2 người rồi, em cũng thích thế __ Nhỏ nhăn răng cười.
- Thế thì quá tốt __ Anh quản lý hô hào
- Cảm ơn em __ Việt vui sướng.

Cả ngôi nhà lúc này tràn ngập tiếng cười khi vừa đón chào 1 ngày mới.

Việt và nhỏ bắt đầu tính toán xem cô cậu sẽ hưởng tuần trăng mật ở đâu? và trong bao lâu? Cuối cùng thì cũng đã chọn đc.

Qua ngày kế tiếp, 2 vợ chồng thu xếp hành lý, ra sân bay để chuẩn bị chuyến trăng mật ở Thái Lan 1 tháng. Vì đám cưới của Việt và nhỏ ai ai cũng biết nên trong thời gian này 2 vợ chồng đc thoải mái bên nhau và nép công việc qua 1 bên.

Nhưng vui chơi chưa đc 10 ngày thì cái anh quản lý dẫn 1 đoàn người, nào là bác quay fim, chú chụp ảnh, anh ráp âm phối khí ... Đang tính dở trò gì đây ko biết K?

Thì ra anh quản lý đang có 1 kế hoạch to bự nên anh vội bay qua Thái Lan thông báo với 2 vợ chồng bắt tay vào công việc ngay tại đây. Đó là thực hiện nốt album vol 7 để kịp phát hành vào ngày Valentine 14/2 sắp tới, nhỏ và Việt sẽ cùng song ca những ca khúc đôi , quay video ngay tại Thái Lan như 1 chuyến trăng mật “1 công đôi việc”.

Mọi chuyện quá gấp gáp làm 2 vợ chồng ko kịp trở tay, thế là 2 vợ chồng đành phải ngâm đắng nuốt cay hoãn lại tuần trăng mật ngọt ngào để bắt tay vào dự án mới của họ. Nhưng cả 2 cũng rất hí hửng, phấn khởi và hưởng ứng nhiệt liệt kế hoạch lớn này. ^^

Bắt đầu là công tác luyện thanh cho nhỏ.

- Em nghe thật kỹ rồi hát lại nha ... à a á a à ... em hát thử đi.
- À a á a aaaa ... tiêu, dứt giọng, lại __ Nhỏ lè lưỡi.
- Pó tay em luôn __ Việt cốc nhẹ vào trán nhỏ.
- À a á a àaaaaaa ... vừa lòng anh chưa?
- Em ko nên kéo dài hơi quá như vậy, càng hát mỗi chữ em càng phải lên cao 1 nốt. __ Việt đang chăm chỉ truyền nghề đây mà
- Kệ em, thích thế. __ Nhỏ nghe cao cái mặt lên trông rõ ghét.
- Bướng anh hun bây giờ à.
- Bleh ... bleh ... đừng có mơ __ Vừa dứt lời nhỏ chạy vào mất tiêu.

Việt chạy đuổi theo hun phạt cho bằng đc . Cả 2 vợ chồng cứ chạy xung quanh phòng, làm rơi rớt tùm lum đồ đạc trong phòng luôn.

Tóm đc nhỏ Việt đề ra ... hun chùn chụt liền mấy cái làm nhỏ né ko kịp .

* Kế tiếp , công tác thứ 2 là thử giọng.

Giọng nhỏ thì nhẹ nhàng, trong sáng còn giọng Việt thì ấm áp, menly nên cả 2 quỵện vào nhau khá ăn ý.

* Công tác thứ 3 là chọn bài.

2 vợ chồng hì hục nghe 1 núi những bài hát đôi và mất 3-4 ngày mới tìm ra đc 7 ca khúc yêu thích.

* Đến công tác thứ 4 là tập diễn.

Việt thì khỏi phải nói rồi, còn nhỏ thì lần đầu tiên “diễn” nên còn bối rối, ko quen. Mất khoảng 1 tuần chăm chỉ “diễn” nhỏ mới bắt đầu đc đến công tác thứ 5.

* Công tác quay phim, bắt đầu.

2 vợ chồng bắt đầu đi đây đó , tham quan những địa điểm du lịch và những chỗ thích hợp, đủ lãng mạn để tiến hành quay video dàn dựng cảnh phù hợp theo mỗi bài hát mà 2 người thể hiện. Công việc này ko đơn giản nên mất mãi hơn 3 tuần mới xong.

Coi như mọi việc đã chỉnh chu, cả 1 đoàn kéo nhau trở về Việt Nam , tích cực chuẩn bị kỹ hơn cho album vol 7 “ Tuần trăng mặt đáng nhớ” này.

Sẽ còn phải quay thêm 1 số cảnh ở Việt Nam và chèn thêm 1 số hình ảnh hôm đám cưới 2 người.

2 vợ chồng chăm chỉ thu âm tất cả những bài hát đã chọn để tiến hành ráp hình ảnh, xây dựng bối cảnh cho phù hợp hơn. 34

35 Quay về Việt Nam thì nhỏ bắt đầu làm quen với việc đứng sân khấu, biểu diễn thật tự nhiên và ko ngại đám đông khán giả. Bước đầu còn bỡ ngỡ nhưng đc sự ủng hộ nhiệt tình của các fan nên nhỏ dần dần tự tin lên. Trong thời gian chuẩn bị hoàn thành gấp album vol 7 đúng vào ngày lễ tình nhân thì cũng có nhiều nơi mời 2 vợ chồng đi diễn.

Ca khúc đầu tiên mà 2 vợ chồng song ca là bài:

...

Các fan ủng hộ rất nhiệt tình nhưng trong số đó cũng có 1 số fan nữ của Việt ko ưa nhỏ cho lắm ...

“Ai biểu người đứng hát với thần tượng của mình trên kia ko phải mình mà là chị ta cơ chứ?” _ Mấy fan nữ phàn nàn.

Bước đầu khởi sắc ko đc tốt cho lắm, thế nhưng nhỏ vẫn tự tin đứng giữa sân khấu và tuyên bố với tất cả mọi người rằng:

“ Tôi tin mọi người sẽ yêu mến tôi như yêu mến ox tôi vậy ”.

Cá tính mạnh mẽ nhỏ có thừa nên những chuyện vặt này thì vô tư đi, nhỏ chắc chắn như định đóng cột với lời khẳng định của mình ^^

Sự cố gắng của nhỏ cũng đã thành công, 2 vợ chồng đc yêu mến ở rất nhiều nơi và fan đặt nick name cho 2 người là “ Cặp đôi hạnh phúc nhất” trong làng giải trí hiện nay.

End Chap 10 35

11. Chương 11

36 Chap 11: Đón chào ngày mới.

Thời gian cũng trôi qua đc 1 năm rồi, sự nghiệp của 2 vc ngày càng đi lên, và thành công hơn nữa ở album vol 7 “ Tình yêu đẹp ” đã đc phát hành đúng vào ngày Valentine 14/2 như dự kiến. Đó là cả 1 quá trình cố gắng lớn của tất cả mọi người trong công ty và cả vợ chồng Việt.

4 tháng sau .

Sau cả buổi chiều tập được vũ đạo và giọng hát để chuẩn bị cho biểu diễn lớn tuần tới. Việt tranh thủ chớp mắt 1 lát, trong giấc ngủ ngắn ngủi ấy Việt đã mơ 1 giấc mơ thật lạ.

“Đó là 1 đồng cỏ xanh mướt gần nghĩa trang, ko biết vì sao Việt lại lạc chân vào khung cảnh này.

- Chào anh bạn !

Việt hoảng hốt quay đầu nhìn lại.

- Cậu là ai?

- Tôi là Nam _ 1 giọng nói ôn tồn đáp.
- Cậu chính là Nam sao? ko ngờ tôi đc gặp cậu ở đây? _ Việt bất ngờ.
- Tôi chỉ đến trong giấc mơ anh thôi, hôm nay tôi đến đây chỉ để báo với anh 1 điều.
- Điều gì? _ Việt tò mò.

Việt ko nghĩ mình sẽ thấy đc khuôn mặt của Nam, trông Nam rất bảnh bao, và có chiều cao gần bằng Việt.

- Khi tỉnh giấc, anh sẽ có 1 bất ngờ lớn, và bất ngờ đó là từ tôi mang lại, hi vọng anh sẽ đón nhận tôi như 1 gia đình, chứ ko phải là 1 đối thủ. Tôi phải đi rồi, chào anh. _ Vừa dứt lời thì Nam biến mất, Việt cố nhìn xung quanh nhưng vẫn ko có 1 bóng người ...”

Trở về với thực tại.

- Anh ơiiiii ! _ Nhỏ thở hổn hển đi tìm Việt rồi đánh thức Việt dậy.
- Ô ! Sao em ở đây? _ Việt đang khó hiểu về giấc mơ vừa nãy.
- Em có tin vui muốn báo ngay cho anh đây _ Khuôn mặt nhỏ đầy vẻ rạng rỡ như những bông hoa vừa vươn mình tỉnh giấc khi đc ánh mặt trời chiếu rọi.
- Tin vui gì? _ Việt lại ngẩn tò te ra.
- Em ... và cả Anh ... sắp đc làm Bố mẹ rồi _ Nhỏ nhảy cẫng lên ôm chầm lấy Việt cười thích thú.
- Sao cơ? em nói thật ko? _ Đây là 1 bất ngờ thật lớn đối với Việt.
- Hôm nay em vừa đi khám về, bác sĩ bảo 1 tháng rồi.
- Aaaaaa ! Tôi sắp đc làm Bố , la la la ... Việt nâng nhỏ lên cao xoay xung quanh phòng tập và hét lớn.

Mọi người ai cũng đến chia vui với vợ chồng Việt.

Có lẽ đây chính là bất ngờ mà Nam đã báo trước cho Việt trong giấc mơ lúc nãy. Việt kể lại hết cho nhỏ nghe và cả 2 mong chờ sự ra đời của đứa trẻ. Việt bắt đầu bỏ bớt công việc để ở nhà chăm vợ sắp sinh.

Chắc các bạn cũng biết đứa trẻ trong bụng nhỏ là ai đúng ko :”>

9 tháng sau ...

Nhỏ đã sinh ra 1 bé trai thật kháu khỉnh và dễ thương, nhìn nó rất giống Việt. Cả 2 vợ chồng quyết định đặt tên nó là Nguyễn Nam.

Thế là nhỏ đã có 2 người đàn ông đích thực của riêng mình, 1 gia đình nhỏ luôn ấm áp và tràn ngập tiếng cười, Việt rất thương con, hết mực chăm lo cho 2 mẹ con và ... 2 bố con ko còn là đối thủ của nhau nữa...

Nhật ký hôm đó nhỏ đã viết:

“07/07/2013.

Cuối cùng thì sự mong mỏi của vợ chồng tao đã có kết quả.Đó là 2 tình yêu duy nhất của đời tao. Hôm nay tao muốn khẳng định với cả thế giới rằng:

“TÔI LÀ NGƯỜI ĐÀN BÀ RẤT HẠNH PHÚC”.

END 36

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-dan-ba>